

Rozhovor s Alešem

Tak já vás takhle na začátek poprosím, jestli byste mi nějak představil vaši rodinu, třeba co pokládáte za nejdůležitější ve vaší rodině a jestli má vaše dítě ještě další sourozence?

No my jsme se s partnerem vlastně se vzali v roce 2015 nebo vstoupili do registrovaného partnerství. Už předtím jsme spolu chodili sedmnáct let a vždycky jsme chtěli děti, takže my jsme se rozhodli vlastně i tou cestou náhradního mateřství, ale pak jsme si to rozmysleli a šli jsme cestou osvojení, synovi byly v tu dobu, kdy jsme si ho vlastně osvojovali, 4 měsíce, takže jsme jezdili vlastně k té pěstounce a pak vlastně po měsíci jsem si ho převzal jakoby do péče, takže jsem s ním byl na té mateřský a tak. No a zatím sourozence nemá, je jedináček, ale plánujeme, vlastně očekáváme teď kon druhé dítě. No a jinak teď žijeme s partnerem, s dítětem a s jeho maminkou v jedné domácnosti, takže má i jako ten ženský vzor asi bychom řekli, no a dali jsme ho do školky, když mu bylo 2 a půl roku a on byl strašně jako komunikativní, takže my jsme jako věděli, že už mu nestačíme sami, takže jsme ho zkusili. No, a protože je problém s mateřskými školkami obecně a s počty dětí, takže vlastně jsme ho museli dát do soukromý školky, protože ve dvou a půl letech nám ho do normální školky jako by nevzali kvůli věku. Vlastně to probíhalo tak, že jsme si obešli soukromý školky, pak jsme napsali do mateřský školky. Paní ředitelka řekla, že má volné místo, tak jsme jeli vlastně tam. Tam jsme řekli paní ředitelce, že Fanoušek teda má dva tatínky, tak jestli s tím jako nebude problém a takový a říkala, že problém v tom nevidí, takže jako z tohoto úhlu pohledu jsme jakoby žádný problém neviděli. Jo a vlastně pak nastoupil do školky, teď mu budou čtyři, přešel do jiný školky do té státní, takže jestli chcete vědět, jak to probíhalo, tak u té jedné to probíhalo všechno v pořádku tam byly jako relativně mladý učitelky, nějaký jako drobnosti ve smyslu toho chování dítěte, ale nic jako neobvyklýho, co by co bychom my jako pozorovali, nebo že by nám bylo něco jako předhazováno. To vůbec jako jsme nezažili jakoby v tomhleto ohledu.

No dobře a můžu se zeptat, kolik teďka je synovi?

Ted' mu jsou čtyři a v březnu mu bude pět let.

Takže teďka vlastně v září jste nastupovali do té státní?

Už loni, je tam vlastně druhým rokem v tý státní školce. No a tam jsme vlastně si vybrali podle místa bydliště, kam spadáme, tak jsme si jako zjistili, že ta mateřská školka je dobrá svým programem, takže jsme ho tam přišli zapsat. Taky jsme to hned paní ředitelce v podstatě řekli, že máme syna, že má dva tatínky i že je osvojený, aby prostě ty paní učitelky jako by věděly, jak pracovat s tím dítětem. Tak to jí taky nevadilo. No a vlastně jsme ho dali do tý školky. První schůzka probíhala už jako v podstatě jako s normálníma rodičema, nijak zvlášť nás nezvali nebo něco takového vůbec. Zajímavější bylo, že my jsme tam teda jako byli jediný oba dva, jinak tam byly jenom maminky od každýho dítěte, takže my jsme tam byli jako dva rodiče, tak už to bylo takový zvláštní, ale jinak dobrý. No a teď máme takovou starší paní učitelku už v podstatě před důchodem a celkově tam je jakoby vidět, ona jako je slušná, to není, jako že bysme cítili něco, ale je vidět, ta starší generace, třeba jako zvláštní bylo, když byl třeba den matek, tak vlastně jakoby Fanoušek, samozřejmě maminku nemá, my jsme mu to už jako trošičku vysvětlovali, tak jako nebyl problém v tý bývalý školce, tam prostě namaloval nějaký obrázek a přinesl nám na to, ale tady vlastně vyvěsili na nástěnku jako obrázky a tam bylo napsáno „moje maminka“, teď tam visely všechny ty obrázky těch maminek a pak tam byl ten jeden vousatej chlap, což jsem teda evidentně byl jako já, což mi syn jako řekl, načež vyběhla paní učitelka, říkala, že teda malovali jako maminku a že jestli jako nevadí, že namaloval mě, tak říkám, že mi to jako nevadí a horší už bylo, když šla a tou fixou tam jako dopsala tatínek. Jo, jsem si jako v tu chvíli jako říkal, že to tam jako psát vůbec nemusí? Jako dítě si to nepřečte a všem ostatním rodičům je to úplně ukradený. A tak jsem teda paní učitelce jako říkal, že by jako asi měla jako přihlédnout k tomu, jaké děti má vlastně v tý třídě, protože tam má třeba holčičku a ta nemá žádné rodiče. Ta má jenom babičku vlastně, která se o ni stará. Takže jak říkám, ta tam vlastně taky jako neměla nakreslenou maminku.

A jaká byla reakce paní učitelky?

Paní učitelka říkala, že už je stará, ale že samozřejmě na to vezme příště hledy. No ale jako fakt jsme se nesečkali jakoby s nějakým problémem, ale asi je to možná i tím, že my jsme rovnou šli třeba do tý školky a řekli jsme to hned na začátku a byli jsme k tomu postavený, že prostě jako jestli tam je problém s tím, tak mi tam prostě nenastoupí. Jako řeknu vám to rovnou, ať to víme jo. Takže i když chápu, že ta instituce vám nemůže asi možná říct: „jo, jako my s tím

máme problém,“ ale jako prostě mezi čtyřma očima to říct může, takže my jsme se na tohle jako by připravovali.

Takže vlastně těsně než to, než váš syn vlastně nastoupil do té školky, tak jste tam přeci jenom vlastně jakoby šli a nějak jste to vlastně ještě řešili mezi těma 4 očima?

My jsme jako by šli v uvozovkách na ten zápis, nebo dali jsme tam přihlášku. Pak jsme šli vlastně na ten zápis a tam jsme se sjako by o tom s tou paní ředitelkou jako bavili chvíli, jako že má dva tatínky, takže to jsme jakoby podstoupili takový v uvozovkách pohovor asi půl hodinovej, i když je pravda, že jsme hlásili ještě do druhé školky a tam vlastně já jsem jako na přihlášku napsal „otec,“ protože on vlastně tím, jak je osvojený, tak v rodným listu má jenom mě a kolonku tý matky tam má jako proškrtnutou a ještě než nenastoupil, tak ta paní ředitelka z tý jiný školy jako po mně furt chtěla ten rodnej list, že tam jako nemám uvedenou tu matku. Ta ředitelka říká: „ale to já potřebuju ten rodnej list,“ já říkám: „no pokud mi syna nepřijmete, tak nemusíte vidět jeho rodnej list.“. To prostě je úplně irelevantní, takže tam to bylo spíš jako asi horší v tomhleto ohledu a už jsme tu školku ani nezvažovali, protože ten přístup jako i tý ředitelky byl takovej hroznej v tomhleto, že mě to odradilo a říkám to prostě nechceš, jako tam by asi byl problém jako větší, a tady to bylo v pohodě. Ona prostě řekla: „jo nám, to nám je to úplně jedno.“.

No a ještě se vás zeptám, jestli máte užší vazby se širší rodinou?

Jako se svojí jako nějak jo, já mám vlastně manžela, tak ten má dvě ségry. Já mám ségru a bráchu, takže my jsme obrovská rodina, jako stýkáme se všichni a vlastně než jsme si ho osvojili, tak jsme to všem řekli, že do toho jdeme. Všichni nás podpořili a scházíme se, takže syn je zvyklej na babičku i na dědečka, nebo teda on už žije jenom tatínek manželovi, tam teda je nový manžel maminky, takže oni mají sice své nové partnery a říká jim babičko, dědo.

No a ještě by mě zajímalo, jestli jste vlastně, než jsi nastoupil do té školky, jestli jste s ním vlastně vedli třeba nějaký rozhovor o tom, že třeba „Podívej jsme trošku jako netypická

rodina, může se stát, že právě třeba při tom dni matek se to tam bude nějak jako odrážet, tak jestli jste třeba s ním o tom nějak mluvili?

No on nastupoval poprvé to bylo kolem těch dvou a půl let v září. Jasně, tak jsme to jako úplně neřešili, ale třeba jsme šli jako po ulici a říkám: „hele, vidíš támhle toho chlapečka? A ten jde s tatínkem a jde s maminkou,“ a ptám se ho: „kdo je to ta maminka?“ A on říká: „no to je jeho a já si jdu hrát,“ takže neměl ten věk na to to jako úplně chápat. A teď kon se pořád na to neptá, i když mu to jako říkáme, že jako někdo má dvě maminky, někdo dva tatínky, maminku a tatínka. Tak jako se snažíme o tom mluvit. Ale myslím si, že příští rok od září vlastně, což je ten pátej rok, tak půjde jakoby do těch předškoláků, že už se jako učí a tam si myslím, že už jako budou vznikat ani ne jako ty konflikty, ale myslím si, že už tam bude jakoby se nás třeba vyptávat, tak si myslím, že tam už to jako vznikne. Jo, když jsme jeli třeba trolejbusem a nějaká paní, jako říká: „to je dobře, že tě vyvez tatínek a maminka si odpočine,“ a on už to jako vnímá, tak se na tu paní jako úplně obořil a říkal: „já nemám maminku,“ pak se otočil jako zpátky a říká: „ať na mě ta paní nemluví.“

Takže vlastně na to jako reaguje vlastně docela citlivě teďka.

Jako to téma před cizíma neotvíráme, ale v tý školce opravdu jako nevím. Nevím teda, jak ty děti ve školce ale evidentně tam jako problém není, protože do školky chodí rád. Vždycky brečí, že pro něj jdeme moc brzo a zároveň paní učitelky jako nám neříkají nic. Normálně to jako říká jako já mám dva tatínky a takže tam zatím není ten konflikt, buď až bude prostě podle mě v těch předškolácích, tak už to bude takový, že ty děti budou mít víc rozumu a budou přijímat možná od těch rodičů, tak tam už to bude, že bude možná třeba řešit s paní učitelkou víc těch nějakých konfliktních situací.

Měli jste nějaký třeba speciální kritéria při vybírání ty školky? Může se to týkat jako různých oblastí. Jestli třeba vyloženě je jako něco na co jste vlastně hodně hleděli, co byla vaše priorita?

No my jsme hleděli hlavně na to, jak budou jakoby reagovat při tom osobním jako kontaktu, takže my jsme vlastně jakoby šli na ten den otevřených dveří, že se tam člověk mohl jít podívat do tý soukromý školky a říkali jsme si, že jsme to podali na víc těch školek tak uvidíme, jakěj

prostě budeme mít pocit z té ředitelky a z těch učitelek vlastně tam, a že kdyby prostě jsme to jako vnitřně cítili, že se nám to nelíbí, tak to nás jakoby by odradilo, ale jako žádný jako nějaký větší kritéria jsme neměli.

Co třeba jako program tý školky vlastně?

Já jsem teda učitel, učím na střední škole, takže ono jako ty programy, tak je to takový jako nevím. No jak to mám říct? Prostě člověk do toho trochu vidí, tak to nebylo pro nás to prioritní. Pro nás bylo prioritní, jestli ta učitelka bude empatická, citlivá, chápavá, a v uvozovkách, asi vnitřně jako čím mladší, tím lepší pro mě, že si myslím, že to prostě mají ty ty mladší učitelky, což jakoby je na té naší starší vidět, protože ona je nejenom k nám, ale celkově i tk ěm rodičům vždycky tak jako radí i má ten přístup jako opravdu taková ta učitelka. Tak si říkám, že to už je prostě jiná generace. To už jako takhle já bych se jako učitel takhle v životě nechoval jako jo, jako třeba jako ona, vlastně, co si dovolí říct třeba těm rodičům.

Takže vlastně při výběru jste postupovali tím způsobem, že jste to vlastně podali na více těch školek a pak jste vlastně vybírali z toho, jak vám to pocitově přišlo?

Správně jakoby, že jsme šli na víc školek my jsme tam vždycky řekli, že máme na víc škol podanou přihlášku.

Dobře, co by pro vás představovala ideální učitelka?

Být empatická, chápavá a měla by vědět, co má za děti v kolektivu, protože si myslím, že tam je spousta samoživitelek. Ale jak říkám, hlavně ta empatie, činnost jako protože tak ty děti si tam podle mě mají hrát. Já vím, jako že to není úplně hlídání, ale zároveň ano, ale tím, že tam rád chodí, tak to беру jako že je jako všechno v pořádku vlastně no.

A vlastně ještě kdybych se mohla, jestli se můžu vrátit jak jsme vlastně na začátku mluvili

o tom dni matek, tak jaký vy jste z toho měl pocit, když takhle vyloženě tam ta učitelka musela, nebo takhle dopsala vlastně to tatínek, jaký vám to přišlo?

Bylo mi to nepříjemný, jako mně nevadilo, že to tam viselo jako „moje maminka“. Ale když vzala tu fixu a teď tam jako v podstatě začala psát to „tatínek“, tak mi to přišlo takový, jako vždyť to se tam přece psát nemusí, jsem si říkal, jako vždyť to každé zaprvý pozná všechny ty maminky v té školce, co tam chodí a ty rodiče potkáváme na těch různých akcích školky, takže to ví, tak to prostě bylo úplně jako zbytečný. No tak jsem si říkal, naštěstí, že neumí Fanda číst, že si to jako nepřečte, co tam je, takže my jsme mu říkali: „no a tady jste jako mohli namalovat mojí maminku a tatínka.“

No, takže vlastně ale její reakce teda vlastně byla jako akorát to, že jako stará?

Ona řekla, že je stará generace, tak to musíme pochopit. Tak to jsem jako si říkal, nevím, co mám na tom pochopit, a pak říkala, že si dá na příště pozor. Ale nebylo to nějak jako ironický, nebo něco prostě takovýho, jinak jako dobrý no, takže uvidíme, až bude den matek v květnu.

A jaká třeba byla vaše první komunikace s těmihle paními učitelkami v té nové školce? Vy jste říkal, že vlastně jste se sešli i s tou ředitelkou, ale sešli jste se nějak zvlášť i třeba s paní učitelkou nebo jak?

Na jakoby rodičovské schůzce, kde byli všichni rodiče, anebo jako rodiče těch dětí. A vlastně máme dvě paní učitelky jakoby na tu třídu, takže tam byly obě dvě ty paní učitelky, co jakoby máme, takže my jsme na konci šli za nima sami ještě se představit, protože vlastně to bylo týden potom, co už jako by do té školky chodil. A ona se nás zeptala, že jako říká vždycky jako táta Milda a táta Bob, tak se jenom chtěla zeptat, kterej jsme kterej, aby jako v tom měla jasno. Takže jako to bylo jakoby v uvozovkách tady, jakože jsme se jí představili. Já říkám, že Fanoušek nám říká táta Aleš říká mně, a manželovi vlastně říká táta Milda. Ale jako říkala všechno v pořádku a že nás obdivuje, že jsme šli jako do toho jako osvojení

No, takže vlastně to první jednání na vás působilo v pořádku, bylo vám?

Jako řekl bych profesionálně prostě opravdu jako žádný, ať už si v uvozovkách třeba mohla myslet cokoliv, tak to nedala jako nijak znát na sobě, ale myslím si, že by cítila nějaký odpor, nebo to vůbec, jako myslím si, že to fakt brala z té pozitivní stránky dobře. Na to, kde žijeme, že žijeme jako v Ústí nad Labem, tak si myslím, že zatím jsme se setkali spíš jako s takovými jako pozitivama na těch úřadech.

Měli jste třeba obavy nějak jako obecně, že třeba vašemu dítěti ta učitelka úplně nesedne, že třeba jste cítili nějak jako no povahově nevím, jestli to bude úplně ono?

Říkali jsme si, jestli jako přijde nějaká situace, aby učitelka jako pak neřekla, že to je tím, že nemá tu maminku, tohohle jako jsem se spíš víc jako obával. Takže když třeba syn pak v tý školce začal kousat děti, pak jsme se tohohle obávali, ale on je malinkej, on je drobnej, my chodíme na endokrinologii, takže jsem to vlastně vyřešil tak, že jsme se objednali k dětský psychologce bez něj, abysme si jako o tom mohli promluvit, i když jsem prostě věděl, že to prostě děti dělají, a ona řekla, že jako to je normální, že z toho vyrostou ty děti a že musíme vysvětlovat. A vlastně jsme to vyřešili jakoby, tím, že jsme mu to vysvětlovali. To teda dlouho už neudělal, takže doufám, že to bude v pohodě, takže jsme to jako vysvětlovali a všechno v pohodě. Ale říkal jsem si, aby jako nepřišla nějaká ta reakce ve smyslu toho třeba jakože já nevím. No že, kdyby měl jako doma, tu maminku jako tohle pořád jako do budoucna, že buď mě anebo i třeba jemu to jako vpálí, že třeba řekne: „no ty nemáš maminku, tak to nemůžeš vědět,“ jakoby tohohle nejvíc. Ale zatím jsme nic takovýho nepocítili.

Jelikož jste za tou paní učitelkou vlastně přišli až po té schůzce, tak jste asi úplně neměli nějaké konkrétní otázky při tom prvním setkání nebo třeba tam něco zaznělo nějaká otázka?

Fakt jako jsme byli za tou ředitelkou, že bysme rádi, aby teda jako syna dala do tý – protože oni mají 4. třídy – tak jsem jako říkal, že by bylo dobrý, jestli by ho mohla dát teda do třídy s paní učitelkou, která s tím nebude mít jako problém. A ona říkala, že tady to bude v pořádku a říká nám: „vlastně nás to jako z profesionálního hlediska nezajímá tohleto.“. Ona říkala ale, že je ráda, že jsme jí to řekli. No, takže vlastně my jsme se setkali s tou paní učitelkou až na tý třídní schůzce.

A vlastně když už se přesunem na začátek té docházky, tak jak jste se cítili, když to dítě nastupovalo? Byly tam třeba nějaký konkrétní obavy? Právě jak jste třeba zmiňoval ted'ka, že by vám někdo mohl takhle před předhodit v uvozovkách to, že nemá tu maminku nebo podobně?

No vlastně jsme já tím, že jsem s ním byl na tý mateřský a byl jsem s ním tím nějakých dva a půl roku doma, tak to opravdu bylo takový jako divný, že jako najednou nevím, co se jako děje těch nějakých pět, šest hodin, že je s někým úplně cizím, tak jsem si jako říkal, jak to bude zvládat a takový, ale obavy asi žádný nebyly, spíš jako, aby tam nějak nezlobil a poslouchal. Ale jako nejjak jsem se jako nebál no, jak říkám, říkal jsem si pořád, že ty děti jsou ještě moc malý na to jo, ale říkám si, že to bude spíš fakt příští rok a pak asi na tom prvním stupni, třeba že to bude takový jako konfliktnější v tom smyslu. Ale zase si říkám, že jak je extrovertní a ono to všechno říkáme, že se jako nestydíme o tom mluvit. Tak si myslím, že bude jako ne to líp snášet, ale už to bude jako vědět, že se s tím vyrovná trošičku líp, že jako to ví od nás, že to tak je. Však to vysvětlujeme, tak snad to bude dobrý. Jinak jsme neměli, báli jsme se, aby to všechno zvládal. A vlastně ten první den, když jsme tam přišli, tak paní učitelka akorát řekla, kdy si pro něj přijdeme. My jsme říkali, že se jdeme jen jako podívat a ona že ho tu můžem nechat a on si šel hrát, pak jsme si pro něj přišli a řekli, že dobrý, že se těší zejtra a vlastně pak šel normálně jako do školky. Je to spíš lump na jídlo, no.

Jo a ještě se vás zeptám, jestli třeba pozorujete nějaké změny v synkovi od začátku té docházky, jestli nějaké jako kognitivní nebo i sociální třeba?

No tak jako určitě jako ty kamarády, všichni jsou kamarádi, takže jako má hodně sociálních kontaktů, ale spíš jako jak najednou nemáme už vliv na tu výchovu, ale už jsou to jako ti kamarádi, takže to, co nosí z tý školky jako za ty móresy, tak tohle je jako úplně běžný, si vždycky říkám: „panebože, co se tam všechno zase naučil.“ Je to úplně jakoby normální vývoj si myslím, že pozorujeme to, že je takovej oprsklejší, v tom kolektivu bych řekl, že získal jako větší jako odolnost, vlastně tím, jak byl malinkej, tak když jsme chodili třeba někam do herničky, tak jako se nemohl projevovat, protože všichni ho považovali za drobka, takže si myslím, že trošičku jako začal zlobit, aby se prosadil. Takže todlencto, že dělá, ale jako jinak

jak říkám, učitelky si nestěžují, takže vždycky odcházíme ze školky rychle a když nikdo nic neřekne, tak to беру jakože všechno v pohodě.

A třeba jakým způsobem a do jaké míry teď probíhá ta komunikace mezi vámi a těmi paními učitelkami? Je to spíš třeba vyloženě, že vám jako posílají emaily, nebo se i hodně bavíte, když vy synka vyzvedáváte, nebo i třeba při těch akcích, co ta školka občas i mívá v těch odpoledních hodinách?

No, většinou je to vlastně jakoby jenom když) vznikají ty konflikty nějaký, myslím ne jenom s náma, ale se všemi. Takže chvíli se třeba někdy pobavíme. Jako že paní učitelka je tam nevim odpoledne, tak Fanda jí řekne, že jde do zoo, a tak se chvíli jako bavíme, že půjdeme do zoo, a pak to, co jsme dělali taky, ale většinou, že když je tam nějaký ten problém, tak ta učitelka, když si vyzvedáváme to dítě tak jako nám ten problém jakoby řekne. Jo vím, že na některých školkách třeba dostávají i ty rodiče zprávu jednou za tři měsíce, jak se to dítě vyvíjí a tak, ale to my tady jako vůbec nedostáváme třeba nějakou větší zpětnou vazbu. Jako když nám třeba paní učitelka řekla, že Fanoušek nechce malovat, a teď tam stojím a co s tím mám jako dělat? Tak já říkám, že on radši zpívá a tancuje, takže říkám, že nechce malovat, prostě ani doma ho to jako nebaví, tak ona říká, že je to důležitý pro psaní, tak jako začne tak jako učitelsky poučovat. A to už jako si říkám, že to už jakoby přesahuje jako do těch rodičovských práv nebo povinností. To už to už jí může být úplně jedno, prostě nechce malovat, tak já ho nutit jako nebudu, nesnažíme se jakoby zavděčit za každou cenu tomu. No ale třeba když vlastně volala, že Fanoušek kousnul nějakého chlapečka, říkám: „no ale já potřebuju vědět, co se stalo, že jo,“, takže oni jako začnou řešit jako to, co se stalo, že ho kousnul, ale už jako neřeší to proč. Vlastně to jsem se musel jakoby vyptat, což si myslím, že je první věc, která by měla zaznít. No pak myslím, že paní učitelky dost často jako asi zveličují, protože prý tekla krev prostě úplně, a to a pak teda ten chlapeček vyběhnul a ukázal mi tam takovou jako malinkou tečku. Musel jsem se prostě naučit snášet tu kritiku na to dítě a akceptovat to, a jako napůl to jakoby pustit. Ale třeba my jsme se jako by od Fanouška, když jsme se ho ptali, tak on říká: „no protože on Martínek mi sebral jako hračky a nechtěl mi je vrátit jo,“ a třeba je to tak. Jako že to chápu, že když tam je třicet dětí a furt někdo za nimi chodí s něčím, ale že jako aby si pak jako dali pozor, že to vyřeší po svém, a že to znamená, že třeba

teda kousne, protože paní učitelka to řešit nechtěla tu situaci. Ale nechce se mi jako moc vychovávat ty paní učitelky.

A máte třeba pocit, že k vám ty paní učitelky přistupují trošku jinak než k ostatním, nebo vnímáte, že ten přístup je stejnej?

Trošičku bych řekl, že asi jinak k nám přistupují, protože když tam třeba přijdem na nějaký ty dílničky, tak nám vždycky jako paní učitelka – tak meně je třicet pět a manželovi je třicet osm – tak třeba oproti ní opravdu jako o generaci, nevím, přes šedesát jí bude určitě, jde za pár let do důchodu říkala, takže jako je to vidět, protože třeba řekne: „no chlapi, pojd'te sem,“ jako a teď na nás tak mluví, Jako úplně ne tak jako kamarádsky v tu chvíli jakoby. Takže si říkám, že nás jako vnímá, že nás obdivuje, že jako sem přijdeme na ty dílničky a pracujeme s ním a u těch maminek to berou tak jako u nich, tak jako samozřejmě jako přijdou, jasně, že maminka přijde, že jo na dílničku, ale když přijde jako tatínek, a že teda my jako přijdeme vždycky oba dva, takový oživení bych skoro i řekl jako najednou, ale jinak jako spíš v tom pozitivním slova smyslu. Takže jakoby nás vnímá, jako že ví jako že jste chlapi, ale nikdy nedávaly třeba jako nějaký rady nebo něco takovýho to jako ne. Myslím, že se chovaj jako úplně stejně jako k ostatním.

Jaké jsou vlastně vztahy s vámi a s ostatními rodiči třeba z vaší třídy v té mateřské škole?

No vlastně ani se nějak moc jako nestýkáme, ale nevím, jak ostatní rodiče. Takže většinou je to tak, že si pohrajou, a když se sejdem na chodbě, tak si popovídáme. Děti si chvíli hrajou ještě na pískovišti nebo před barákem před školkou, protože tam běhají na trampolíně, a tak se jakoby popovídá, ale jinak jako přímo jako žádný kamarády, nebo jak to mám říct, ale je pravda, že vlastně potom, co tam už chodil nějakou dobu, tak tady v okolí jakoby bydlí ty děti, tak jsme se seznámili a třeba když jdeme na pískoviště, tak jsou tam dvě maminky a jeden tatínek vlastně se kterýma se víc jako bavíme, neřekl bych jako kamarádi, spíš známí, takže se na tom pískovišti jako víc bavíme o dětech a tak, že jsme se spřátelili jakoby skrz tu školku.

Takže jsou to děti, které chodí vlastně do stejné třídy?

Školky jo, takže na pískovišti třeba řekne, že to je Berenika, já si jdu hrát, tak si s ní jde hrát, a my se třeba bavíme s tím tatínkem. Že vlastně takhle ten vztah s nimi vznikl, mimo to prostředí té školky. Nebo to prostě oni se tam seznámily ty děti a na základě toho, že se vídáme venku se vlastně jako by daly dohromady a do řeči znovu.

A jinak obecně vám vyhovuje program té školky. Líbí se vám tam?

Jo teď jsme zrovna před pár týdny dostali jakoby od Ústí od města, který jako zřizuje ty mateřský školky nějaký dotazník, jako co si myslíme o tom klimatu. A uvítal bych asi větší zpětnou vazbu. Že třeba opravdu po těch třech měsících aby napsali, jak to dítě se projevuje. Takový je to divný, když vám jako jednou za týden řeknou, že třeba dneska nechtěl malovat, ale jako to vám stejně nic jako neřekne. Jo, kdežto, když by třeba v tom horizontu těch tří měsíců napsala, že Fanda rád tancuje zpívá, nevím, že jí prostě vždycky jídla a tak, že tu zpětnou vazbu širší bych uvítal víc. A víc nějakých těch programů i volitelných ve smyslu, že máme tady solnou jeskyni, tak jsem tak trochu na nahlodaň z té soukromý školky. Museli jsme si to jako sice zaplatit, ale třeba jednou za čtrnáct dní jeli do té solné jeskyně nebo jednou za měsíc jako jeli do herničky, ale tady nic jakoby takovýho nemají v létě že jedou do zoo anebo jdou na výlet, ale jako co by bylo jako nějak pravidelnější, i když to stojí peníze, chápu rodiče ostatní, ale třeba jako výběrový děti, že třeba tak kdo bude chtít, tak může jet. Jako mají nějaký divadýlko jednou za čas to ano, ale nic víc jako ne. Takže víc těch programů bych uvítal a větší tu zpětnou vazbu.

Ale jinak jste vlastně tak obecně jako spokojení?

Jinak jsme. Jako říkám, my to bereme pořád jako bonus všechno. Asi to je i vnitřně ve mně, že jako všechno, co je pozitivní tak to prostě беру jako že jsem spokojenej. Já jsem spokojenej tím, že to tak prostě je v pořádku. Dokud jako dítě chodí domů a je veselý, chce si tam hrát a chce do té školky chodit tak to jakoby neřeším. A nevím, jestli je to dobře nebo špatně, ale prostě to tak mám nastavený.

A ještě mám poslední otázku a to je, jestli myslíte, že vlastně v uvozovkách specifčnost tý vaší rodiny je téma obecně pro tu mateřskou školu? Jestli máte pocit, že by tam třeba jak třeba ze strany té ředitelky nebo vlastně teď už jsme i probrali ty učitelky, jestli by se tam mohlo se objevit něco, aby to fungovalo líp?

No já vlastně v rámci toho Prague Pridu a té asociace pro rodinu nebo duhové rodiny, nebo jak se to jmenuje, tak oni vydali takovou jako příručku pro sociální pracovníce. Tak já jsem to vlastně i jako by dával tý naší paní učitelce jo, jako jsem si říkal a říkám, že jako vyšlo něco jakoby jak pracovat s těmadle rodinama a že jsem jí to jako by dal a ona řekla, že si to jako přečte. Jako, určitě to nemyslím ve špatným slova smyslu, ale určitě jsme jako středobodem. Všichni rozhodně vědí, kdo je František, ví to paní kuchařky, ví to paní učitelky, ví to všichni, ví to všichni rodiče. Všichni rodiče ví, že tohle je František, protože to je tím, že má dva tatínky, proto všichni vědí, kdo to je, a nás znají jakoby v tom ohledu, že jako když tam jdeme my dva, tak prostě vidí, tak jako jo to jsou ti dva, co maj toho kluka, tak si myslím, že jo, ale není to nějaký, že by nám to někdo jako říkal.

Nebo nemáte pocit, že by ho prostě nějak jako vystrkovali z davu, nebo vlastně není úplně nějakým nebo na něj třeba nevědomým způsobem jako ukazovali?

No asi jsme jako takový zajímavější, ale nekoukaj na nás jako ošklivě, ale jako jsou zvědaví, spíš jak se nám nenarodil, že třeba možná některý děti už v těch pěti letech ví, že jako byly v tom bříšku tý maminky a my jsme teda jako říkali Fanouškovi, že jako holčičky mají miminka v bříšku, že chlapečci nemaj, ale jako jemu to je prostě jedno, on řekl, že no dobrý, mě to nezajímá a šel. Takže zatím ho to netrápí, takže až se ho někdo jako zeptá, kdo ho měl v bříšku, jestli já nebo táta Milda, tak nevím, co na to on jako odpoví. Ale jinak jako a pravda, teda když už máme tu jednu situaci, tak jedna situace byla zajímavá. To bylo, když jsme byli na festivalu a hráli tam písničky skupiny *Šlapeto* a tam byla písnička „Kde je moje máma, kde je, kdo ji zná“, a tak prostě Fanoušek šel druhý den do školky a paní učitelka odpoledne říkala, jakože se jí ptal kde je máma? Tak jsem jí jako musel vysvětlit, že se neptá po mámě, ale že slyšel tu písničku. Já říkám, že jsme byli jako prostě o víkendu na tom festivalu a že tam hrála ta písnička.

A ona že už se jako bála, jak mu to má vysvětlit nebo říct, tak nám to chtěla říct, abychom to jako věděli, takže to nám jako řekla, ale jako od té doby zase nic.

Rozhovor s Janem

Jestli byste mi prosím, trošku představil vaši rodinu nebo třeba co pokládáte za nejdůležitější o vaší rodině?

To jsme dva chlapi, který mají dítě, jako tak to je. Jsme úplně normální rodina, já tady v tom jako nevidím nikdy žádný jako moc velký rozdíl, jo mě to přijde jako standardní věc. Dneska už teda možná s mírnou odlišností, že jsme dva chlapi, ale nevím, prostě normální rodina, která má dítě a žijeme v normální společnosti a fungujeme.

A má vaše dítě nějakého sourozence?

Nemá nemá. Samozřejmě to není tak jednoduché. Pořít si dítě jako homosexuální pár, že jo to úplně není jako „easy“, ale má okolo sebe samozřejmě kupu dalších dětí ve stejném věku a příbuzný, takže to je jako v pohodě.

A jestli se můžu zeptat, kolik jí, nebo jemu je let?

Je to kluk a teďka je mu už čtyři a půl.

Dobře, dobře a jestli se vás můžu zeptat, jestli máte užší vazby s širší rodinou, třeba s babičkami a dědečky?

Jasně, babičky hlídají, musí fungovat.

Vedli jste před nástupem do té mateřské školy s vaším klučinou nějaký rozhovor ohledně toho, že třeba by se na to děti mohly nějak ptát?

Chodil i do školičky jo, už kolem toho druhého roku věku, a takže vlastně on už jako byl ve dvou školkách a ve dvou letech jsme samozřejmě vůbec nic neřešili na téma nějaká odlišnost. A jo, teďka docela nedávno jsme akorát řešili. Ale ne ve školce, ale s ním, jenom že nemá maminku. Což je prostě zase jako docela jednoduchá disciplína, protože některé děti mají dvě maminky, některé mají dva tatínky, někdo má maminku a tatínka, což je samozřejmě většina. Někdo má jednu maminku, někdo má jenom tatínka, pak někdo žije v dětském domově, kde nemají nikoho, a těch modelů je prostě takováhle škála, a on je zrovna v té rodině, kde má dva tatínky. Jo, a to jako na vysvětlení stačí a uvidíme, jak to poběží dál v letech. Tak my bydlíme na malém městě a kde se všichni známe, takže tam je to vcelku v pohodě. To nemůžu vůbec říct.

A měli jste zvolená kritéria, když jste tu školku vybírali? Třeba jestli jste měli něco, na co jste se vyloženě zaměřili, že byste preferovali?

Sportovní vyžití byla klíčová věc. A protože u nás je asi šest školek tady a každá má nějaké lekce jiné zaměření. My jsme řešili školku, která je sportovněji zaměřená. A protože mladej náš by měl růst někde ke dvěma metrům a má jako dispozice sportovněji, takže to jsme jako věděli, tak tam musíme mířit. A jinak zase nic jako specifickýho jsme příliš moc a neřešili jo.

Dobře, dobře, takže jste vlastně při tom výběru měli spíš požadavky vlastně na to sportovní zaměření.

Přesně tak no.

A pokud bych se vás mohla zeptat, co by pro vás vlastně představovala nějaká ideální paní učitelka ve školce? Vlastně třeba proto pro vaše dítě, nebo i tak jako obecně?

Ideální, já to úplně asi nedokážu jako specifikovat, protože to, co ten člověk, kterej může být, z mého pohledu ideální, vůbec nemusí být ideální pro dítě. A ten, který je ideální pro dítě a trefně si s tím rozumí, nemusí být ideální pro rodiče, ale tam jde spíš o to, aby měli nějaký jako lidštější přístup k těm dětem. Zase jako na druhou stranu děti to jsou takoví hajzlíci, takže zas musí bejt přísnost tam. A my tam máme nějaký tím učitelů relativně mladej v tý školce velmi příjemný lidi, který s těma dětma fungujou na nějaký solidní úrovni, a náš mladej si jako nestěžuje, že by ve školce měl s nima problém, jo v tý předchozí školce, co jsme byli, když byl menší, tak tam, když došlo třeba ke změně učitele nebo vychovatele nebo tý tety, tak tam to bylo znát, že se mu třeba nechtělo chvíli chodit do školky, protože tam byl někdo jinej. Ale to je spíš o tom zvyknutí jako na ty lidi okolo, ale my tam máme mladý učitele bez problémů jo, my jsme jako nevybírali učitelku a jako školku podle učitelky jo.

Jaké byly vaše pocity ohledně toho, jak bude třeba váš kluk reagovat na takové ty klasické téma, jako je třeba Den matek nebo podobně?

Nevím, hele my jsme úplně normální chlapi, co jsme teplí jo, ale jako my žijeme úplně normální život. Jo a v ten dává kytičku babičce. A protože to je moje máma a mladej to ví, a on má prostě dva táty, ve školce maluje dva táty. Vždycky to ta školka má tak, že to jako neřešej, že prostě když je Den matek tak je Den matek a když je Den otců, tak je Den otců jo, tam to podle mě jako není úplně potřeba s těma dětma zacházet jako v rukavičkách a říkat: „ježiš, ty seš jinej,“ nějak jim to připomínat. Nebo tam vůbec není důvod, prostě jsme normální společnost a máme tam prostě děti, který nemají tátu a máme tam i děti, který nemají mámu jo, takže tak. Prostě tam já nevidím tady v tom vůbec žádný jako důvod se k tomu v těch školkách nějak jako věnovat, jinak vůči těm dětem, který maj tady ten úvozovkách handicap, jo kterej vůbec žádný handicap není. A jako my tady ten problém nemáme, takže já jsem ho jako by neřešil. Je pravda, že kdyby mi asi ve školce, když jsme ji vybírali a kdyby mi tam ty lidi jako neseděli primárně a měli problém s naším modelem rodiny, tak bych ho tam asi určitě nedal, jo to je pravda, ale my jsme tohleto řešit nemuseli, protože ta odezva vlastně byla úplně jako bezproblémová a my ještě jako rodiče jsme v rámci našeho města známé osobnosti jako strašně ksichtem, v rámci našeho města žádný problém nemáme, jakoby máme takové restaurační zařízení, a samozřejmě celý město k nám chodí do zařízení a tam vlastně potkáte samozřejmě spoustu zajímavých lidí, tykáte si, takže pak to máte celý jako dramaticky jednodušší, než když bydlíte ve městě třeba já nevím někde v Ústí, v Praze, ve Varech, kde nikoho ta rodina nezná.

Jaká byla a při jaký příležitosti vlastně byla vaše první komunikace s tou učitelkou? Bylo to ještě třeba před nástupem?

A no určitě no jasně, no v rámci výběru, ale já jsem úplně primárně nejednal s učitelkama, ale s ředitelem školky. Protože my jsme dělali zápis do školky, tak, že jsme ho vlastně nedělali,

protože jsme byli v zahraničí. My hodně cestujeme ještě, takže jsme ani nestihli zápis do školky, akorát jsme to vyřešili na dálku, protože jsme prostě byli pryč. A pak byl den otevřených dveří, na který jsme samozřejmě šli se jako podívat, jak to tam vypadá, ale vzhledem k tomu, že do týhle školky chodilo půl našeho města, takže to bylo vcelku jako jednoduchý. Ale zase znova, kdyby se mi tam nelíbilo nebo se mi nelíbily ty učitelky primárně se, kterými jsme řešili i to, že jsme dva chlapi. A tam to musí vědět všichni, tam to nemůže bejt o tom, že to tomu dítěti nějak dávají sežrat, a my jsme to nezaznamenali a vše bezproblémové, takže pro nás to vlastně bylo v pohodě. Hele je to OK, lidi jsou tam OK. My jsme OK, takže mladej tam by měl bejt teoreticky taky OK, a vlastně je tam hodnej, všechno se to sešlo. Asi i tím, že tam jsou mladý lidi jo, podle mě, který netrpí žádnými předsudky a do toho ještě vstupuje určitá naše jako známost v rámci té naší komunity ve městě, a tudíž se to celý jako nese jinak než prostě v tom městě, kde vás nikdo nezná a vy musíte bojovat s nějakými řečmi.

Jakým způsobem na vás působí její jednání s vámi té učitelky? Vlastně vy jste teďka zmiňoval, že vlastně jsou mladí, takže máte pocit, že to v podstatě jako ulehčuje trošku tu komunikaci, protože k tomu mají to pochopení?

Ale úplně na rovinu: mladý oni jsou mladý, ale třeba učitelka už má vlastně patnácti-šestnáctiletí skoro dospělý děti jo, z mého pohledu jsou mladý, protože mně je padesát, a jim je třeba třicet pět. Jo, takže oni jsou mladí. Samozřejmě, ale nejsou to dvacetiletí nebo dvaadvacetiletí nebo jako děcka, jsou to dospělí rozumní lidi, který už vyrůstali v té otevřenější společnosti. Jo, takže jenom abysme, že to nebyly nejsou jako mladý, jako prostě hnedka po škole, nebo něco takovýho. Jsou to normální jako dospělí lidi, a proto ta komunikace s nima je velmi jako za mě jako dospělí lidi se bavíme úplně jako normálně, prostě. A tak jak to popsat, tam nemám komunikačně vůbec žádný problém. Samí inteligentní příjemní lidi, s kterejma normálně si můžete povídat, o čemkoliv, nemusí to bejt zrovna to, že dítě mluví sprostě ve školce anebo že někoho bije někde. To máme otevřenou komunikaci, a já jsem za to hrozně rád, protože já nepotřebuju, aby mi někdo chodil po špičkách jenom proto, že je tam nějaká odlišnost. Chováme se všichni úplně normálně, jako kdyby se vlastně nic nedělo. Ještě se potkáváme i s ostatními rodiči nejenom v šatně ve školce. Ta školka je takový „sblíživadlo“.

Takže si děti třeba i jako mimo školku hrajou a podobně?

My máme vlastně v centru velikej park nebo dva parky veliký, takže tam vyrazíte na kola do parku a stejně potkáte někoho ze školky a tak dále, takže jdete po městě a potkáváte ty lidi. Jsme menší město, takže ta komunikace je tady jako rychlá. Jo, prostě já ty lidi třeba potkám dvakrát za den, jo, třeba by stačilo, abych šel na oběd a potkám je.

Měli jste trošku třeba obavy, že vám ta učitelka nesedne?

No ani ne. Ne, že kdyby mi nesedla, ale jako strach jako z čeho, jo prostě kdyby nám to nevyhovovalo, tak půjdeme dál na den otevřených dveří do jiný školky. Jo, a navíc u nás je to teda tak, že to je vlastně jedna školka veliká, která má šest menších školek jo.

Pozorujete třeba na vašem dítěti nějaké změně od začátku, co nastoupil do té školky? Jak třeba v sociální rovině nebo nějaký vývojový?

Ano, to zase jako on už mi chodil do školky vlastně výrazně dřív, než měl nebo musel. A ani tu socializaci vlastně on už byl ve školce, když mu v listopadu měly být dva a on už byl v září ve školce. Jo, takže v necelých dvou letech. Už běžel, strčili jsme ho do školky. A on ve třech letech plynule normálně mluvil s velkou slovní zásobou. Jako mi nenosí ze školky žádný novinky typu sprostý slova jo, oni tam třeba samozřejmě s tím pracují. My pracujeme s tím taky, my ho posouváme, že jo jedeme angličtinu, jedeme dva jazyky doma a prostě se mu jako věnujeme, děláme. Neustále rozbor, co kde vidíme, jak povídáme příběhy a všechny možné obrázky rozebíráme a jako velmi intenzivně se mu věnujeme. Já tu školku beru jako doplněk toho domácího vzdělávání. Jo, jako netlačíme do něj abecedu, on si jí tlačí sám teda do sebe, ale prostě vyváženě tomu prostředí, aby se mohl vzdělávat. A školka samozřejmě do toho zapadá. Ale spíš jenom v rámci té socializace, aby tam měl ty děti a aby se nebál dětí. Já nevím, prostě si říct, že existují i děti. Ale já tam jako nepocituju, že by mi ho někdo posouvali, protože já se snažím být vždycky dál, než jsou ty vzdělávací ústavy, aspoň myslím.

A jakým způsobem a do jaké míry probíhá ta komunikace mezi vámi a učitelkou? Je to třeba vyloženě spíš jenom třeba během i nějakých dílniček nebo vlastně si třeba s váma přijde povídat, i když jste třeba v šatně už nebo?

Tak my se vidíme každý ráno a každý odpoledne, tak, že ho předám, protože to dítě se předává z ruky do ruky ať ráno nebo odpoledne, když je tam potřeba něco cokoliv jakoby vyřešit, tak se to vyřeší na místě. Nejsnazší otázka je se zeptat, jestli všechno v cajku všechno v pohodě, žádný problém, a říkají jo v klidu, Honzík je super. Mají vyvěšený program akcí, co dělají, že jo, to se komunikuje s dítětem, když jsou samozřejmě fungující akce, tak tam se potkáme jako kdysi s těma učitelkami, ale já zas jako rázím to, že se mají řešit věci v okamžiku, kdy vznikají, a ne čekat na nějaký rodičák, jo to je nesmysl. Podle mě je potřeba dát zpětná vazba hned a tím ne že ho mlátit, ale rozebrat tu situaci.

Takže komunikace mezi vámi je otevřená, prostě všechno je v pořádku?

A musí být, takže jinak prostě to nemá cenu. Na druhou stranu já jsem hodně komunikativní člověk, já se nebojím zeptat někoho jiného na jeho názor, na to, co si myslí. A kdyby mi Honza říkal, že se mu něco nelíbí ve školce, že mu něco dělá učitelka nebo učitel, protože tam mají chlapy, tak bych to taky, jako se jich na to zeptal, to vůbec za mě není důvod jako to neřešit, nehledě na to, že děti lžou, že jo, takže nevěřte dětem vše, co říkají ve školce o svých rodičích. Myslet si, že moje dítě je nejlepší na světě a nikdy by neudělalo to a to, protože přesně vím, jak se dítě chová a co je schopný udělat. A to je o tom, jak se mu věnujete doma. Jo, jako pokud se rodiče moc dětem nevěnují a čekají, že ve škole všechno vyřeší, tak to je nesmysl.

Měl jste někdy pocit, že by k vám to učitelka přistupovala trošku jinak než k ostatním?

Nemyslím si, naopak, já jsem v rámci toho malého města ten, koho poznávají, protože oni se všichni znají, protože všichni mají ty starý děti stejně a všichni spolu chodili do té základní školy tady a na ten jeden gympl, takže oni se tady všichni znají. A protože já nejsem tady z toho města, jsem náplava, takže já je spíš musím poznávat a oni mi spíš vykáží, protože mě méně znají, než znají ty všechny svoje vrstevníky, se kterými se tykají, že jo, takže to je úplně v poho. Všichni se znají a dokážou spolu vycházet.

Jo vlastně ty vztahy s těmi rodiči jsou prostě jako vlastně docela provázaný takový. Ale já to tak vidím teda, protože ta generace těch rodičů, já jsem o generaci starší, protože já mám dítě v pozdějším věku. Oni všichni mají prostě děti ve třiceti, takže bych jim mohl dělat tatínka pomalu, ale oni se všichni znají. Jo, oni jsou mladí a mají teďka ty malé děti v těch školkách a školách, takže oni se tam prostě znají a chovají se k sobě normálně, protože spolu vyrůstali jo, a ke mně přistupují spíš jako odměřeněji, protože se neznáme. Jo ale ne odměřeně, prostě velmi příjemně, vždycky fajnově, bez jakéhokoliv problému.

A ještě mám poslední 2 otázky, na kterých jsem zapoměla zeptat, jestli jste s partnerem v tom partnerství registrovaném?

Ne ne. Jo jinak jsme spolu dvacet pět let jo, takže jako jo už zase, protože už jsme starší jo v tomhle tom pohledu, takže naše rodina je trošku stabilnějšího charakteru.

A ještě vlastně jakým způsobem jste si adoptovali chlapečka?

Použili jsme formu náhradního mateřství. Takovej ten americký model.

Rozhovor s Ondřejem

Představíte mi, prosím, vaši rodinu? Co pokládáte za nejdůležitější o vaší rodině?

Jsme homoparentální rodiče, tedy dva muži, vychováváme své biologické dcery-dvojčata. Až na ne úplně tradiční sestavu jsme velmi tradiční rodinou – žijeme otevřený společenský rodinný život, účastníme se komunitních akcí v sousedství, platíme daně, snažíme se angažovat ve veřejných tématech, snažíme se být co nejlepšími rodiči našim dcerám.

Má vaše dítě další sourozence?

Ano, máme dvojčata dívky, další sourozence nemají.

Máte užší vazby s širší rodinou?

Ano, scházíme se nepravidelně s rodinami našich sourozenců, s prarodiči i praprarodiči a o rodině vztahy aktivně pečujeme.

Vedli jste s vaším dítětem rozhovor ohledně odlišnosti vaší rodiny, než nastoupilo do MŠ?

Určitě ano, ale podstatě velmi úměrný věku – čili většinou mají děti maminku a tatínka, ale některé rodiny mají dvě maminky, někdy děti vychovávají prarodiče, někdy maminka a tatínek už nebydlí spolu nebo nikdy nebydleli. Měli jsme k tomu obrázkové knihy, které jsme od dětství s dětmi prohlíželi a četli.

Jaká byla vaše kritéria při vybírání mateřské školy?

Blízkost bydliště, reálně jsme neměli o školce více informací. Nově se otevírala a naše dcery tvořili první ročník, který tam nastoupil.

Jak jste při výběru mateřské školy postupovali?

Šli jsme na běžný zápis a také jsme osobně navštívili paní ředitelku, aby věděla, že nejsme tradiční rodinou.

Měli jste při výběru mateřské školy nějaké konkrétní požadavky?

Nedá se říct. Ale nechtěli jsme zavrhnout státní školku jen proto, že je státní. Ukázalo se, že byla velmi pokroková, akční a precizní.

Co pro vás při výběru bylo důležité?

Skutečně v podstatě blízkost bydliště.

Co by pro Vás představovala ideální učitelka MŠ?

Měli jsme štěstí na báječné zkušené učitelky. Chovaly se k dětem hezky, neponižovaly je, hodně s nimi tvořily, chodily ven, braly je i na školky v přírodě, věnovaly jim hodně času, do školky často jezdily týmy s projektovým vyučováním. Připravovaly besídky, natáčely videa pro rodiče s vystoupeními, zpětnou vazbu v případě zádrhelů dávaly aktivně hned v ten den, nebyl problém se kdykoli na něco zeptat, poradit.

Jaké byly vaše pocity ohledně toho, jak bude vaše dítě reagovat například na žádané téma den matek?

Měli jsme důvěru v pedagogy. Dcery na Den matek tvořily přání pro babičky nebo pro táty, jak chtěly. Básničky o dni matek se ale učily společně s ostatními a reálně žádné trauma nevzniklo. U nás ve školce se pak obdobně slavil i den otců později v červnu.

Jaká byla vaše první komunikace s učitelkou?

Učitelky už věděly od paní ředitelky, jaká je naše rodinná sestava. Koupili jsme do školky asi dvě dětské knihy, které ukazují různá uspořádání rodin.

Sešli jste se s učitelkou ještě před nástupem do MŠ?

Pouze s ředitelkou a bylo to velmi krátké.

Jakým způsobem na vás působilo její jednání s vámi?

Velmi milý přístup, nadhled, aktivně se i ptala, co ji zajímalo. Tuším, že jsme do přihlášky psala ještě krátké povídaní – o tom, co všechno naše dcery vědí o tom, jak přišly na svět. Ale tím, že jsme doma nikdy nemlžili a říkali pravdu formou úměrnou věku, žádné drama se nekonalo.

Řešili jste s učitelkou nějaké konkrétní strategie pro nástupu vašeho dítěte do MŠ?

Učitelky si vždy poradily samy, nikdy jsme neměli negativní zkušenost, kterou bychom museli řešit.

Měli jste obavy, že vám nebo vašemu dítěti učitelka nesedne?

Neměli, ale kdyby se to stalo, tak děti přesuneme do jiné třídy/školy.

Měli jste nějaké konkrétní otázky, na které jste se učitelky při prvním setkání?

Asi ne. Učitelky denně vidí různé situace různých rodin. Děti jsou různého etnika, sociálních poměrů, často už z rozvedených rodin, kde rodiče už mají nové partnery. Rodina, kde děti mají dva rodiče, kteří žijí spolu, je v podstatě nuda a v dnešním světě nepředstavuje takovou výzvu.

Jak jste se cítili, když Vaše dítě nastupovalo?

Asi jako každý rodič úplně stejně – obavy, jestli se dětem nebude stýskat, jak bude fungovat v kolektivu, jak to všechno půjde...

Pozorujete nějaké změny v dítěti od začátku jeho docházky do MŠ?

Dcery už chodí na základní školu. Do spolkové docházky nám dost zasáhl covid, ale obecně bylo vidět, že fungování v kolektivu, dodržování pravidel bylo něco, co bylo třeba trénovat a co v daném věku dcery velmi obohacovalo.

Jakým způsobem a do jaké míry probíhá komunikace mezi vámi a učitelkou MŠ?

Vše jsme tehdy dokázali vyřešit mezi dveřmi třídy a šatny.

Máte pocit, že k vám učitelka přistupuje jinak než k ostatním?

Upřímně si myslím, že učitelky si více “dovolí” na ženy matky než na otce. Nikdy jsme žádný problém neměli a komunikace probíhala korektně.

Jaké jsou vztahy mezi vámi a ostatními rodiči z vaší MŠ?

Byli jsme vždy aktivními účastníky dění okolo školky, většina rodičů znala naše uspořádání, spoustu spolužáku dcer jsme znali jmény, často si k nám děti ze třídy chodily hrát. Jsme vděčný, že nás rodiče brali stejně jako ostatní. Spolužákům bylo většinou naše rodinné uspořádání fuk, případně se odbylo jednou větou – ty máš dva táty? Aha, ok. Tak si jdeme hrát...

Jak probíhá komunikace mezi vámi a ostatními rodiči z MŠ?

Byli jsme součástí whatsappové skupiny a nikdy nebyl problém. Chovali jsme se k sobě všichni stejně.

Vyhovuje Vám program MŠ?

Byl neuvěřitelně akční. Spousta tématických projektů, dvakrát ročně školka v přírodě, spousta výrobků, učení o přírodě, tradicích. Dokonce byla ve školce i logopedická skupinka. Šlo o statní školu a byli jsme moc spokojení.

Je něco, s čím v dané MŠ nejste spokojení ? Pokud ne, co by vám pomohlo?

Jediné, co nám nevyhovovalo, byl polední klid, kdy děti musely většinou ležet, i když byli předškoláci.

Myslíte, že specifičnost vaší rodiny je téma pro Vaši MŠ?

Myslím, že určitě ano, ale tím, že ho učitelky braly jako jedno z mnoha, tak to krásně fungovalo. Každé dítě je jiné, každé něco řeší, každé něco v životě překonává. A učitelky tomu věnovaly stejnou pozornost jako ostatním dětem, a to je myslím v pořádku.

Objevuje se tam toto téma?

Určitě se během výuky objevilo.

Rozhovor s Eliškou

Jak jste vnímala projevy dítěte? Pochopila jsem, že už vlastně dítě odešlo ze školky?

Ona přišla minulý rok. Teď už máme druhým rokem tu holčičku.

Je to teda holčička?

Ano.

A jak vnímáte, že dítě prožívá vztahy se svými vrstevníky?

Úplně běžně. Normálně je to dominantní holčička, takže se snaží prosazovat hodně a je taky velice inteligentní, ale zařadila se rychle. Vůbec tam nejsou problémy jakéhokoliv rázu.

Myslíte, že třeba občas zmiňuje před kamarády, že má dva tatínky?

Děti to prostě vezmou dobře, tak máš holt tatínky a nazdar. Jako malé děti to nezajímá.

Někdo třeba ze starších dětí?

Protože vlastně holčičce jsou čtyři roky teďka a nastoupila v necelých třech letech, takže ty starší děti už to zajímá. Jak to, že nemá maminku, tak ona prostě prohlásí, že mám dva táty a víc se tím nikdo nezabývá z těch dětí.

A jaký má k vám vztah, nebo popřípadě i vlastně jestli je ve třídě víc paních učitelek nebo asistentka pedagoga?

Vlastně jsme dvě pedagožky s tím, že já mám mladší děti do čtyř let, a potom kolegyně, to už je ale rodilá mluvčí, a ta má vlastně od čtyř let do těch šesti let s tím, že máme studentku jako výpomoc jako asistentku, ale máme přímo studentky taky na brigádně, takže jsme tam asi čtyři, plus paní ředitelka, takže pět žen je tam, takhle se tam točí. Máme vztah velice citový, ale ona si vytvoří citový vztah ke komukoliv. Ona je taková takové strašně přítulná holčička. Je to malej satan. Ne fakt je strašně přítulná, a ten vztah si vytváří rychle. Měli jsme tam i učitele jednu dobu muže, ale je fakt, že k tomu si takový citový vztah nevytvořila, že víc si tvoří ty citové vztahy k těm ženám, protože ona nemá vlastně žádný ženský element, protože ona má jenom dědečka z druhé strany, prostě od toho jednoho tatínka, vlastně rodina se s ním nekomunikuje, tam je to úplně odřízlé.

Nevíte, jestli to je náhodou třeba právě kvůli té homosexualitě otce?

Je to tak, v podstatě to je zapříčiněno tou orientací.

A jak jste vnímala vztah dítěte vlastně, nebo jak vnímáte vztah dítěte v té přímé komunikaci s rodiči? Když třeba zaslechnete, když odchází, jak si povídají v šatně?

No ona vlastně nechce nejdřív přicházet do školky a pak nechce odcházet. Takže ono s tímhle má problémy. Ale samozřejmě s tím dominantnějším tatínkem je víc v pohodě. Ten zastává podle mě roli muže v tom jejich vztahu, protože oni jsou, já to takhle řeknu, jsou manželé, protože mají uzavřený svazek a ten druhý tatínek spíš rolí ženy, a je pravda, že ho poslouchá míň, že ten prostě zastává víc takový to jako ráznější, tak s ním jako komunikuje líp a s tím druhým mává.

Dobře, takže spíš vlastně jako třeba musí na ní být takovej, jakože jí to zopakuje víckrát?

Ale vůbec to jako nefunguje, ona si to nakonec to svoje prosadí. všechno jde, tak, jak to ona chce. Že tady s tím tatínkem, než je naopak s tím tatínkem druhým, tak prostě to všechno funguje. Přijdou, oblíknou se, odchází, jenom se ptají, jak se měla a takové ty běžné komunikační věci, pozdravení, ale tady s tím to jako musí probrat všechny obrázky, co visí, vynucujou se, aby se čtyřikrát vrátili, aby se čtyřikrát s náma mohla rozloučit. Prostě klasické projevy dětí. Oni to dělají skoro všem maminkám jako tady tohle. Takže já to říkám, že on zastává tu roli té matky.

Jak vlastně vnímáte ten vztah dítěte k těm rodičům v té nepřímé komunikaci? Třeba během ranního kruhu, třeba co dělali o víkendu, nebo jak vlastně o těch rodičích mluví to dítě?

Úplně jako u klasických rodičů. S tatínkem A jsme byli včera plavat a s tatínkem B jsme potom šli ven, anebo jsme jeli všichni na výlet. Jako ona je fakt označuje jménem. Já si myslím, že mají hodně hezký vztah. Oni se hodně snaží, protože pěkně o nich mluví, vlastně neustále se jí snaží dělat nějakou aktivitu, protože je to dítě, které neposedí, takže jí musí zabavit.

A vlastně kdybyste se měla podívat na tu kognitivní a motorickou úroveň dítěte, jak byste ji zhodnotila?

Ono je hodně šikovná, mluví krásně, vlastně zručná je taky hodně. Ona je i chytrá, je opravdu jako zručné a chytré dítě a jedna vlastně z nejchytřejším v mojí třídě. Musím říct, že oni se jí maximálně věnují, a je to tam vidět

Takže máte třeba pocit, že vlastně je to i kvůli tomu, že si jí teda hodně věnují?

Ono ani děti, protože u nás jako ve školce nejsou, když to tak řeknu, žádné sociálně znevýhodněné děti, jelikož jsme soukromá školka, tak si to prostě zaplatí a můžu prostě srovnat stejně starou holčičku z nepodnětného prostředí a z toho podnětného prostředí, a je to strašný rozdíl. Ty děti z nepodnětného prostředí jsou takové nevýrazné. Prostě člověk musí víc s nimi individuálně pracovat. Prostě jde vidět, že se jim rodiče jako dostatečně nevšímají. A daleko víc se teda na nás potom i fixují. Ona je taková zafixovaná hodně, ale ona spíš potřebuje kontakt si myslím.

A s těma ještě vlastně se vrátím zpět s těma ostatníma učitelkama a má tam taky takovýhle silný vazby?

Nejvíce je to teda fixér na mě a na paní ředitelku, jelikož Michelle úplně nerozumí, tak jako ale jo, taky za ní chodí. Ona strašně ráda třeba hraje hru, kdo první uhne pohledem. Ale tam prostě člověk musí zvítězit, protože jak ji člověk uhne, tak je to všechno špatně, a to právě často hraje i s tím druhým tatínkem a ten teda prohrává, jsem si všimla. Je šikovná, na své roky si myslím, že je úplně jako tabulkově předepsaná.

Říká jste vlastně, že jsou jí čtyři?

Jo, čtyřletá holčička. S čím má problémy, tak jsou rody teda, určení rodů. Ona o sobě neustále mluví v mužském rodě. Tam je problém, jako že jí musím říkat, že je holčička a ne kluk. A ona: „jo, jo jo, já vím, že mám pipinku,“ je to fakt vtipný s ní. Ale prostě v určování rodů má třeba problém, jako že řekne: „já si hrál.“. Ona to prostě používá tím, jak jí chybí ten ženský element, tak prostě používá mužské rody. Tatínkům to nedochází, no jako většinou je to problém. A jelikož máme hodně bilingvní děti, tak je to problém i u těch bilingvních dětí. Takže u ní mě to moc nezaráží, protože jako na ni všichni sice jako mluví v ženském rodě, ale všichni se tam jinak baví v mužském rodě, takže si myslím, že tam je problém. Nemá to prostě odposlouchané, protože tam je fakt jako čistě jako mužská dominanta.

Vlastně, než nastoupila. Měla jste pocit, že by měli rodiče nějaké speciální očekávání, nebo nějaké třeba požadavky?

Oni byli rádi, že ji přijímáme a že jsme je přijali bez problémů, protože asi někde s tím problémem měli, protože prostě hned, jakmile prostě napsali mail, že by měli zájem oni rovnou psali, že mají homosexuální svazek, tak my řekli, že jo, v pohodě prostě přijdete. Jako nekladli si žádný podmínky nebo nároky. Takže v necelých třech letech nastoupila.

Měli jste s rodiči nějakou schůzku?

Vlastně nastoupila paní ředitelka, protože já v té době teda byla nemocná, já její nástup propásla a vím, že měli jako schůzku a že se domlouvali, co a jak a vyjasňovali si nějak některé jako věci. Paní ředitelka v podstatě, jelikož ona je velice otevřený člověk, takže nebyl problém jako cokoliv s nima pořešit, jak oni do teďka ví, že když je problém, tak se na nás můžou obrátit, protože se obrací v různých věcech. Opravdu ano, třeba jaké kalhotky mají kupovat. Protože si úplně nejsou jistý velikosti a aby jí to neřezalo do zadečku ty gumičky a takhle jako takový ty čistě ženský věci, tak chodí prostě za náma. Docela takový hodně intimní věci, protože jsou někdy trošku bezradní.

A zas vlastně to na mě působí, že s váma mají vlastně dobrý vztah, že jo? Od začátku vlastně se takhle jako vlastně nebojí tomhle komunikovat.

Mají k nám plnou důvěru, což jsem ráda, protože jako u tohohle je to hodně důležitý, aby prostě nám důvěřovali možná i u normálních heterosexuálně orientovaných.

No dobře, dobře a měla jste vy o tom třeba nějaké očekávání, nebo už jste se třeba předtím setkala s nějakým dítětem vlastně z tý homoparenterální rodiny?

Vlastně moje dcera chodila do třídy s holčičkou, ale tam zase byly dvě lesby, měly každá svoje dítě, ale tam je to takové jako normálnější. A můj bývalý přítel teda měl sestru, co byla vdaná a měla dítě s ženou. A s tímhle jsem se setkala před tím, než k nám nastoupili, ale byly to vlastně ženy. Ve většině případů, co znám homosexuální muže, tak o rodině nechtějí ani slyšet. Ve většině případů to je jako „já jsem prostě single, nebo mám přítele, mám kočku, mám psa a tím to pro mě hasne“, tohle je vlastně první případ mužů, což jako by trošku jsem se podivila, jako úplně mi to nepřišlo ne v pořádku, ale přišlo mi to takové zvláštní, protože opravdu to muži většinou tu rodinu nechtějí, jako nad tím jsem se pozastavila.

Jo, rozumím a takže vlastně jste měla třeba jako trošku nějaký obavy?

Trošičku jsem měla, abych řekla pravdu, tak úplně jsem nevěděla, do čeho jdeme, protože jsem se u nich ještě takhle s nikým nesetkala, tak jsem jako nevěděla. Za prvé, někteří jsou až přehnaní a někomu to může být nepříjemné. Ale musím říct, že tatínci oba úplně perfektní, ale obavy jsem ze začátku měla. Jak budou reagovat, co budou chtít, jestli třeba nebudou mít právě až přehnané nároky na něco, nebo no úplně jsme přesně nevěděli, do čeho půjdeme.

Jo a třeba i jako možná, že jsem se vlastně i třeba nějakým způsobem bála, abych se jich nějak třeba při hovoru nedotkla. Ze začátku jsem se bála, jako zlehka jsem našlapovala, protože člověk nikdy neví, jak oni budou reagovat, protože si museli, jelikož oba jsou starší, to jsou vlastně padesátníci, takže oni si museli vlastně užít svoje jako v době, kdy to přiznávali asi tak to, jako neměli úplně jednoduché. Takže opravdu jsme ze začátku jako potichoučku a pomaloučku našlapovali, a zjišťovali ten terén, co můžem, co nemůžem. Ale tím, že oni jsou takoví otevření, takoví přímí, tak to bylo v pohodě, tak se to rychle srovnalo a člověk věděl, jak s nimi mluvit.

Pak vlastně během té docházky dochází k nějakým situacím, kde bylo třeba potřeba to nějak jako komunikovat, vlastně tu odlišnost tý rodiny?

Asi ani ne, u dětí určitě ne a ani jako ostatní rodiče. Ostatní děti se nad tím nikdy nezastavovali, nijak se neptali, musím říct, že u nás asi vůbec ne. Že v tom jednom případě tvořili věc pro maminku, tak prostě ona tvoří s náma, ona říká: „tak já vytvořím něco paní učitelce,“ ona je taková strašně chytrá, tak prostě tvoří nám anebo prostě i tak to odnese tomu tatínkovi. Tak nenapišem pro maminku a napíšem pro tatínka. Prostě nevyklučuje žádné činnosti, i když je to pro nějakou ženu nebo Mezinárodní den žen, tak jí prostě řekneme, že je to oslava všech žen. Prostě že slavíme spolu ty narozeniny, že ona je taky žena, tak si to oslavíme takhle spolu, že si tvořit může i pro sebe, když nechce pro tatínka. Ona občas řekne, že je muž, tak říkám: „tak si to můžeš vytvořit pro sebe, nebo prostě pro někoho, koho máš takhle ráda.“. Takže my se ji snažíme jako nevyčleňovat z žádné aktivity a prostě to vždycky nějakým způsobem vysvětlit, aby s náma dělala. Jako že vím, že někde ty děti jako mají tendenci vyčleňovat, třeba viz. u dcery ve školce to dělala jedna paní učitelka, ony spolu chodily do školky, teďka chodí do školy spolu, takže když byl Mezinárodní den mužů, jelikož ona měla dvě maminky, tak řekla: „to teďka, nic dělat nebudeš jo,“ což je jako trošku zvláštní. Mají strejdu jo, vždycky se to dá nějakým způsobem udělat. Ale oni ty děti, jak jsou malý, tak prostě je to nezajímá. Tady tohodle buď mám ráda, nebo tě nemám ráda a nazdar. Jako nic jinýho je nezajímá, pokud do toho nevstupují rodiče, protože jde vidět potom, že názor těch dětí je vlastně odraz názorem těch rodičů, takže pokud by něco bylo, tak vím, že to není z hlavy toho dítěte, ale z hlavy toho rodiče.

Jak se vlastně se daří odlišovat ty běžné a mimořádné situace?

Tak nějak zvlášť fakt nevím, tady to u nás tak hezky jako proplouvá. U nás v tomhle není žádný problém.

Jo dobře a jak se daří se nějakým způsobem udržovat tu pravidelnou komunikaci, třeba mezi vámi a rodiči třeba v té přímé komunikaci?

My si vždycky jako snažíme bavit s rodičema, aby věděli. Jak my těch dětí máme málo – podstatě teď máme na celou školku jen dvacet osm dětí s tím, že já mám dvanáct, a z toho osm je dívčí gang – a takže ve většině případů si ty děti všichni do té ještě čtvrté hodiny rodiče vyzvedávají, nebo já jsem tam vlastně ráno, abych ty děti přijala a do té čtvrté hodiny je většinou vydávám já, pokud nejsem v kanceláři. Takže ráno, když mi předávají tu holčičku, tak si popovídám s tatínkem. A když ji odevzdáváme, tak se ptají, jaký měla den a co všechno, jestli zas někde nebyl problém, protože ze začátku s jednou paní učitelkou, ta už tam u nás není, tam byl problém. Ona ji neměla moc ráda ta holčička. Nějak to bylo ze začátku té docházky, což jako beru, protože ona je v podstatě přijímala a malá ze začátku, jelikož to tam neznala, znala jenom ty tatínky, tak většina dětí prostě má problém s adaptací jo, že ke všemu tatínci byli takoví, že jako i když bylo vidět, že trpí, tak ji tam prostě dali a odcházeli ona tam sice brečela nějakou dobu, ale to dělají všechny tyhle malinké děti. Buď my jim dáváme rodičům na výběr, že buď tam prostě s náma zůstanou nějakou dobu, aby se dítě rozkoukalo, a postupně prostě o budeme zkracovat tu dobu, co tam ti rodiče jsou, aby měli delší adaptační proces, adaptační to období. Anebo prostě jsou rodiče, kteří řeknou: „tady máte dítě a my odcházíme,“ tak zrovna říkali, že by byli jinak hodně úzkostní a že už by odtamtud v životě neodešli, a to dítě by podruhé nepřivedli. Takže nám ji tam vždycky dali a odcházeli. Takže si myslím, že si vytvořila negativní vztah prostě v té době. Protože to bylo s tou adaptací společně, protože ona (ta učitelka) byla ta, co ji prostě držela od těch tatínků dál. Ty děti si v tu chvíli myslí, že my jsme ty zlé, protože je držíme a nechceme je pustit. A jako ta holčička má stabilní emoce, ale když se jednou za čas urazí nebo naštvě, tak potom jde do agresivity, takže do té učitelky prostě kopala a bouchala, takže nám trvalo tady tohle, než se prostě odnaučila. Ale potom paní učitelka stejně odešla.

Nevíte, jak na ní reagovala vlastně ta paní učitelka, když vlastně tu nesympatičnost cítila i z toho dítěte?

Jako on neměli spolu hezkej vztah, ani ze strany té učitelky. Ona se přesto nedokázala přenést prostě. Jsou takoví lidé, co si nedokážou přenést přes to, protože ona za to nemohla. No, když si to ten dospělý vezme k srdci, to dítě to potom cítí, že už ho neberete tak jako ty ostatní děti a vy máte pocit, že vlastně ta učitelka pak třeba jí jako odmítala pomoci. Nebo ne, jako ona v tomhle byla profesionální. Ale spíš po té citové stránce bylo vidět, že dávala přednost jiným dětem a ji takhle nechávala prostě bokem. Zaprvé, ona ji potom neposlouchala, takže ona

potřebuje trošku pevnější ruku, víc prostě fakt neuhýbat úplně. Člověk se s ní domluví, ale musí se stanovit hranice odsad' pocad' a ona prostě neustále zkouší ty hranice překračovat, jako každé dítě, v tomhle věku úplně běžná věc, ale prostě, když si na tom stojíte, tak ona nakonec řekne jo, dobrý. Ona prostě jenom zkouší, co zvládnete, co nezvládnete.

Máte třeba v ve školce nějaký akce, kterých se vlastně můžou zúčastnit i ty rodiče třeba?

Dílničky. Teď jsme měli třeba Vánoce nebo vlastně na Halloween jsme měli dlabání dýní, tak přijeli rodiče, nebo potom adventní věnce jsme tvořili, a potom klasická vánoční besídka. Takže tady se zapojují rodiče, teda je většinou jeden z nich. Ten, co hraje maminku nebo ten co je v roli maminky, tak já bych řekla, protože ten většinou jako mívá lepší pracovní dobu a ten jako klasický otec prostě nepřijde, Ale většinou se snaží, jako když to jde, tak dojdou oba, ale většinou spíš ten v té roli maminky chodí častěji, on je i víc komunikativnější, víc jako takový jako přátelštější. Víc se zapojuje do hovoru, oni jsou oba dva fajn, ale tenhle je víc jako takový extrovert.

No a jak máte pocit, že třeba reagují na ostatní rodiče? Nebo vlastně jestli máte pocit, že tam mají třeba vytvořený i nějaký jako kamarády?

Jakoby u toho vyrábění spolupracují a baví se, ale myslím si, že žádný jako kamarádský vztah tam nevznikl. To o tom bych měla přehled to jako ona by všechno vyzvonila hned. Všichni se s nima vždycky slušně baví. Nikdy necítím, že by byli odmítáni, ale nevšimla jsem si, že by si vytvořili nějaký jako větší vztah k nějakým rodičům jiným, že by vytvářeli prostě takový ty party.

Kdybyste měla porovnat komunikaci homoparentálních rodičů a heterogenních rodičů, myslíte, že byste našla nějaký odlišnosti?

No tak oni potřebujou víc informací, takže oni jsou otevření. Oni s náma víc komunikují. Třeba, když má holčička kašel, tak oni se ptají: „co s ní máme dělat?“. Dá se s nimi mluvit. V tomhle jsou rodiče těch ostatních dětí taková uzavřenější, ostatní rodiče se s námi tak jako nějak baví, ale ve většině případů nám takhle šoupnou to dítě a za 8 hodin přijdou. A oni jsou víc úzkostnější, jelikož holčička je i nemocná, jo, jelikož ona se narodila v Americe, oni si ji adoptovali v Americe, vůbec jako nepochází z těchhle končin. Takže dva doktoři mají teorii, že imunitu má nastavenou na tu americkou. No někde tam v Kalifornii se narodila, takže je prostě nastavená na teplejší podnebí, nebo prostě na jiné podnebí a že tady se musí

aklimatizovat, a že to trvá pár let. Protože vlastně ona tam vznikla, je teda jednou z tatínků. To vím, a že se tam narodila a chvílku tam žila. Koupili si dělohu, no doslova tak to řekli.

Takže vlastně máte pocit, že to je rozdíl třeba to, že jako s vámi komunikují?

Jako jsou komunikativnější, neustále s náma všechno probírají, na paní ředitelku mají číslo, takže často jí třeba napíšu, že se něco děje, že malá nepřijde, nebo prostě něco takového, jako jsou s náma víc v kontaktu a jsou přímější, zatímco normální rodiče, když to tak hnusně řeknu, tak prostě jsou takoví uzavřenější úplně jako nechtějí o všem mluvit. A hlavně když je jejich dítě nemocné.

A jestli mi prosím řeknete něco víc teda o tom vašem zařízení, třeba na jakém principu funguje nebo?

Jsme Anglická školka rodinného typu, kde máme rodilou mluvčí, která má na starosti ty starší děti, takže v podstatě se tam mluví neustále anglicko-česky, protože paní učitelka, i když tady dvacet let žije, tak prostě s dětma komunikuje jenom v angličtině a češtinu nepoužívá, i když rozumí, protože já zas nemluvím moc anglicky, ale já jsem tam v té roli učitelky, protože rodilý mluvčí, pokud nemá složené zkoušky, tak oni nemůžou být považováni za pedagogy, takže jsou tam v pozici vlastně jenom asistentek, ale ona tu funkci učitelky má za těch deset let co je v té školce. Jsme vlastně na té Praze čtrnáct, takže jsme furt malincí. Kapacita je nanejvýš těch třicet dětí, většinou míváme dvacet dětí. Máme teda děti už od jednoho roku. Jsme normálně zapsaný pod MŠMT, jsme akreditovaná školka a snažíme se prostě abysme fungovali jako všechny ostatní, ale samozřejmě je to u nás trošičku volnější, máme víc času na ty děti.

Jo, takže vlastně to zaměření máte na angličtinu?

No.

Máte pocit, že vaše školka je vlastně otevřená těm rodinám a vlastně LGBT obecně?

Neřešíme to absolutně, pro nás jsou směrodatné děti, mě jako rodiče, jako takoví v podstatě ani moc nezajímají. Já bych řekla pravdu, protože zaprvé musí ve mně mít důvěru, když mi jako svěří svoje dítě, ale jakákoliv orientace, je mi je, nebo je nám všeobecně úplně jako ukradená, když řeknu, pro mě je směrodatné to dítě, takže mně v podstatě nevádí téměř nikdo, když dodržuje naše zákony a v podstatě chová se v rámci slušného jednání.

A jestli se vás můžu zeptat, jaký jsou vaše osobní postoje? Takhle vlastně k těm homoparenterálním rodinám?

Jako v podstatě já si myslím teďka, jak probíhá, nevím, jestli jste si někde všimla na těch skupinkách pro učitele, že teďka prostě probíhá, že by se učitelé měli spojit, aby ty homosexuální partnerství měli status manželství, tak v podstatě názor mám na takový, že klidně, ať se berou. To je mi v podstatě jedno, protože mně jde o ty děti, aby prostě měli stejná práva a stejnou ochranu co mají děti z normálních rodin. Takže já jako bych řekla pravdu, já homofobní nejsem.

Jaké pocity máte, když vlastně slyšíte o těchto rodinách?

Že se teďka v Česku asi ještě tolik jako nevyskytují no.

A máte jako z toho nějaké vlastně emoce kolem tohoto tématu?

Jako mě v podstatě napadne rodina, jako pro mě je jedno, jestli to je muž nebo žena anebo muž a muž, protože vím, že negativní i pozitivní můžou být v obojím jo stejně, jak může být žena padlá na hlavu a svým dětem ubližovat, tak prostě může být i v těchto párech prostě někdo padlý na hlavu, nebo prostě být asociál a prostě ubližovat svým dětem, takže v podstatě z tohoto hlediska mně je to úplně jedno jo. Já na tom jako mám názor, že žít a nechat žít je jediný, co se nelíbí. Tak jak se teďka neustále všechno tlačí a prostě propaguje se ve velkém tady ta skupina lidí, to je jediný, co mi vadí, jak to prostě všude strkají. Já si třeba myslím, že to úplně do pohádek nepatří, jako motat malým dětem hlavu, že si můžou najít partnera kluka, když prostě ty děti mají ve většině případů, kdy jsou maličký, nastavený je to muž a žena jo, ale pro ně láska jako taková prostě znamená, že mám někoho rád a je jedno v jaké formě jo, takže si myslím, že do pohádek by to cpát jako neměli tohle úplně takhle malým dětem, kterým to akorát motá hlavičky jo. A jako řešit to ve škole. Já si myslím, že školka by měla být hlavně apolitická v jakýkoli formě nebo škola, a řešit jako cpát to těm malým dětem do hlavy je úplně zbytečné. Ono je to stejně nezajímá. Oni mají přímý pohled na svět, jo, ty máš dva tatínky, já mám dvě maminky, já mám tatínka, maminku, já mám jenom maminku, nás tatínek opustil, on šel za jinou paní jo, prostě oni to tak berou, ale jako cpát jim to násilím do hlavy mi přijde zbytečné. Jo, no že to je otázka spíš až tak jako v té základní škole a myslím si, že až toho druhého stupně, že ty menší děti to stejně nepoberou. Takže to jediný mi vadí, že to prostě cpou už do těch školek a snaží se to jako násilím prostě tlačit, ať to za každou cenu vysvětlujeme. Ale my nemáme co vysvětlovat v podstatě. Podle mě to nemá smysl, dobře, ať v té škole se to tam prostě učí, ať ty děti jsou s tím seznámený, ať se prostě potom nevytváří

klima pro šikanu, ale ve školce jako se stejně řeší akorát vzal mi hračku, nechal mi hračku a ten do mě šťouchl. To je jediný jejich problém v podstatě, pokud mají normální zdravou rodinu.

Jak vlastně řešíte takovýchle témata jako je Den matek, když vlastně pro ty děti, třeba vlastně konkrétně pro tuhle holčičku je to vlastně jako trošku odlišný?

Když se to řeší ráno v kruhu, tak si popovídáme o tom tématu, protože teďka je Den matek a ona ví, že maminku nemá. Říkám: „ale to přáníčko si můžeš vytvořit a můžeš ho dát tatínkovi, kterému budeš chtít, nebo jestli máš tetu, můžeš tu prostě udělat pro tetu, kterou máš ráda, nebo koho si jako najdeš vybereš. Není to problém a o tu aktivitu nepřijdeš.“. To přáníčko si vytvoříme, zpívá básničky s námi. Snažíme se fakt jako nijak nevyčnívat, pokud má zájem, dělá to s námi. Pokud o tuto aktivitu nemá zájem, že to nemá komu dát, tak ji nenuťm. Prostě třeba si tam vedle hraje zrovna v tu chvíli. Docela tady s touhle holčičkou fakt jako problémy nejsou. Víím, že u dcery u Elišky tam jako problém byly, že ta holčička, jakmile se fakt jako dělalo něco pro tatínky, tak ona to ani dělat nechtěla, protože ona tatínka a jí to nezajímá. Jo, ale to si myslím, že byla zas pohledu rodičů prostě, protože tohle je většinou z hlavy těch rodičů, protože ty děti jsou opravdu odrazem nás.

Kdybyste vlastně tak jako objektivně měla zhodnotit sebe jako učitelku, jak moc kompetentní si připadáte vlastně v té práci s těmi rodiči a vlastně i s rodiči, kteří jsou vlastně takhle trošku odlišný? Jestli když takhle jako trošku jakoby jestli třeba víte, že máte v něčem jako slabší stránky nebo silnější?

Nerada řeším jakékoliv negativní věci. To se přiznám. Umím to řešit, ale pokud můžu, tak to přehodím na paní ředitelku. To je moje slabá stránka. Takže co se týká té komunikace s rodičema, pokud je mi něco nepříjemné, tak ta opravdu občas oddaluju to řešení. Ale jinak s rodičema my řešíme furt něco, takže to v tomhle jako nemám problém popovídat, vysvětlit. Navíc, když zjistím, že nějaké dítě má poruchu toho a toho prostě tak s rodičema se normálně domlouváme schůzku. Takže jako snažíme se s nima jako maximálně komunikovat, nebo já se s nima snažím v tomhle ohledu komunikovat, nebo když oni přijdou, prostě, že mají s něčím problém, tak prostě mi nevádí kritika mé osoby jako v tom, že prostě si myslí, že něco dělám špatně, kritiku přijmu. Já si myslím, že to jako v podstatě bude fungovat tak, jak to funguje anebo si to vezmu k srdci a řeknu, jo, asi jsem něco udělala špatně a projdu si to, a takže ani mi nevádí jako kritika mojí osoby. snažíme se nebo snažím se jako v té komunikaci rodiči. Teď jsem byla asi na 4 seminářích, jak komunikovat rodiči a stejně jako nakonec z toho vyjde, že nejlepší mu všechno odkývat, ať nám dají pokoj, to radí skoro ve všech seminářích, že snažit

se jim to vysvětlit, když to nejde, tak prostě nechat být a zkoušet to podle nich. Jako stejně jako si jako prosadí svoji no. Bohužel vlastně to, co řeknou rodiče, je svatý no.

Rozhovor s Janou

Máte pořád dítě stále ve své třídě, nebo už ne?

Ta už je ve 2. třídě základní školy.

Jak jste vnímala, že třeba prožíval vztahy se svými vrstevníky?

Úplně normálně opravdu jako vůbec žádný rozdíl.

Takže vlastně žádný zásadní rozdíl jste tam vůbec nevnímala?

Vůbec.

Vlastně byla to holčička nebo kluk?

Holčička.

A kdybyste tak dokázala říct, jaký k vám měla vztah? Nebo třeba k ostatním učitelkám či asistence pedagoga?

Ono je to trošičku jiný, protože holčička byla tak jakoby z naší rodiny jo, teda úplně jako přímá příbuzná, což ona teda neví, ale takže mě měla za tetu, i když teda mě oslovovala paní učitelko, jako všichni ostatní, to jsme si jako vyjasnili. Ale já si myslím, že ani ten rozdíl, jak vnímala mě anebo ostatní, nebyl taky. Měla radost, když se jako něco tvořilo, dělalo, prostě ať řízená činnost i neřízená, tak prostě nebyl rozdíl.

A vlastně tak, že byste řekla, že ty vztahy byly vlastně jako úzký a důvěrný?

Takhle to nemyslím, tím myslím, že i když mě má jako za tetu. Že jako v rodině, že jsme se viděli třeba i mimo školu, tak ke mně neměla jakoby jiný vztah ve školce jako k než k jiným ostatním kolegyním jo, že tam ten rozdíl jako nevidím.

A kdybych se právě zeptala spíš takhle, jako ještě právě třeba jestli za vámi chodila třeba s něčím svěřovat, jako jestli takhle byl ten vztah jakoby důvěrnej, jo?

Tak ono u těch malinkých dětí to není až tak asi o svěřování, ale samozřejmě můžu to vzít spíš než v tý školce jakoby z osobního života. Tak ano, je ráda, protože žije vlastně s dvěma otci,

takže je ráda, že jo, když vidí, jak se líčím, tak se chce líčit a tyhle věci, ale nevnímá to tak, že by jí to doma chyběl. Ne, spíš jí to tak jako zajímá. Jenom tak jako pozoruje vždycky, no nebo tak.

A když se vás zeptám, jak jste třeba vnímala ten vztah dítěte v přímé komunikaci s rodiči, třeba když si jí zrovna vyzvedávali, nebo když se strojili v šatně, tak jak spolu komunikovali, jestli tam taky byl ten vztah důvěrný, nebo jestli to bylo spíš jako šup šup, oblíkni se a jdeme?

Jo, určitě dobré vztahy má. Právě že, a to musím říct, hodně mě překvapilo, že vlastně vůbec nevnímala ten rozdíl. Když mluvila, tak i oslovovala jménem. Jo že vždycky to rozlišovala, že asi i tak je to rozdělené, ale vnímám to, protože do toho vidím víc, tak nevím, jestli je to relevantní pro vás. Ale je to tam trošičku rozdělené, že ten jeden otec byl jakoby v domácnosti a staral se o ni. Já bych to tak jako nazvala, ale prostě tak jako normální matka a otec jo, matka je doma s dětma a otec pracuje tak takhle jako by ta rodina fungovala. V ranním kruhu, když jsme si povídali, tak to vždycky bylo jako s taťkou s tím jsme byli tam, a jako nebyl tam rozdíl. A dokonce já jsem se snažila, že bude Svátek matek, tak že bude i Den otců. Jo, ale musím říct, že právě vždycky pracovala. Na ten Svátek matek vyráběla přáníčka a vyrobila to vždycky taky a vůbec s žádným nějakým smutkem, jako ne, prostě to donesla domů. Jako to myslím, že to vůbec nevnímají. Pak, ještě vám můžu říct, ještě jsme tam měli chlapečka, a ten zase vyrůstala s dvěma ženami. I když takhle, jako maminka měla přítelkyni, ale nežily spolu. Jo, takže jako taky to tak bylo a musím říct, že je to stejný, ale tam to trošku vázlo v jiných věcech.

A ještě kdybych se zeptala takhle zpětně, jak byste zhodnotila její kognitivní a motorickou úroveň?

Nevím, jestli to je jenom tím, že by se jí hodně věnovali anebo jestli to prostě měla nějak geneticky daný. Zrovna shodou okolností dneska u nás byli ve školce s její třídou vlastně jakoby dělat divadlo a bavili jsme se i s tou paní učitelkou, i s jejich paní asistentkou, a moc jí jako chválili. Ona je taková energická, je taková živá.

Takže takový extrovert?

Zrovna jako opravdu je to takovej „Lucie postrach ulice“, když si představíte, jestli jste viděla něco takovýho? Takže opravdu tam jako těžko říct, jestli je to jenom tím anebo to prostě má v sobě.

Takže vlastně šikovná holčička a všechno tam probíhala v pořádku?

Ano, ale kam zasahovala ta výchova bylo, spíš se jako všeho bála víc. Tím nemyslím takhle, že by se něčeho bála kolem, ale třeba do vody byla víc opatrná. A to, protože právě tatínci jako ježiš nechod' tam, nebo ty se prosím tě utopíš, ne nelez, takovýhle věci.

Myslím, že jsou to takoví jako trošku úzkostliví rodiče.

No, trochu víc určitě. Mně se zdálo, že tyhle věci se musely dávkovat, protože samozřejmě chápu, protože se báli, že jo. Není to standardní, aby dva muži měli dítě, takže asi tam to taky byla dost zásadní věc, že ten strach je trošičku jinak nastavenej než normálně. Každá maminka má strach, samozřejmě, ale tohle jí přijde normální, že jo, a jim třeba ne.

A teď vlastně když se podíváme na to, než nastoupila do té školky, tak vy jste sice říkala, že jste z rodiny, takže jste se znali už předtím. Ale jestli třeba před nástupem do té školky s vámi rodiče vedli třeba nějaký rozhovor o té odlišnosti, nebo jestli měli třeba nějaký jako vyloženě očekávání nebo požadavky, jak tomu třeba přistupovat do obecně?

Ne, vůbec. Protože nenastupovala přímo jako malá ke mně do třídy, tak vůbec ne, takže hodnotím, ale, asi to tak neměli. No jsou tak zažitý, pro ně je to normálnost, že ani jako si tohle nepřipouští, si myslím, ale to je jenom můj pocit, myslím si, že ne ani vlastně do tý školy, když chodí, tak to vůbec takhle jako neřeší.

A měla jste třeba vy nějaké očekávání, než nastoupila třeba i nebo nějaké obavy, že nebudete moct vědět, jako jak v tom úplně přistupovat, vzhledem k těm ostatním dětem, že se budou třeba vyptávat, tak jestli třeba u vás probíhaly nějaké takovýhle myšlenky?

Ne, a musím říct, že ani za celé tři roky, kdy tam jako chodila, tak jsem se teda nesetkala a tuším, že ani kolegyně, protože bysme si asi o tom povídaly, že by se třeba děti na to ptaly. Já si myslím, že v tý školce, když se jim to jako neříká a nevysvětluje, protože je to nezajímá, tak jim to ani nepřijde divný, jo, to je můj názor, kde se na něco neupozorňuje. I když je taková ta, já nevím, jako kdybysme o tom začali mluvit, ale ono je to nezajímalo, možná by jim to připadalo divný a potom by možná nastaly ty otázky, a tak že jo, ale takhle prostě těm dětem to bylo jedno. Nepřišlo jim to divný a ani jak že jo, protože jestliže mluvila o tatínkovi Filipovi a tatínkovi Vencovi, tak oni už nevěděli druhej den, že mluvila o tatínkovi Filipovi a teď najednou mluví o tatínkovi Vencovi. Pořád tam probíhaly třeba ty dvě jména a děti si na to zvykly, bych řekla spíš, než když bylo dítě, které má matku otce a maminka má přítele a tatínek

má přítelkyni a mají střídavou péči. Jo pak už pak už bych řekla, že je to větší zmatek, jak pro ty děti, kterých se to týká, myslím než asi takhle.

Rozumím, rozumím, takže vlastně byste řekla, že tam nějaký jako mimořádný nebo nějaký rozdíl mezi běžnou a mimořádnou situací úplně jako nevznikaly, že vlastně jste nemuseli komunikovat mimořádné situace nebo věci, co prostě nastaly?

Ne vůbec, a i co vím, tak ani jako v té 1. třídě ani v 2. třídě na základce. Já si myslím, jestli tak třeba, jestli to přijde potom později, kdy ty si to víc uvědomujou, jestli druhé stupeň. Třeba ale v dnešní době já si tak trochu si troufám říct, že už asi ne. Já myslím, že jsou s tím lidi i ta mládež sžítá, že to je všude tak na okolo že.

A takže mezi vámi a rodiči vlastně předpokládám, se dařila nějaká pravidelná komunikace, že třeba mezi vámi a rodiči vlastně asi byly poměrně blízké vztahy?

Musím říct, že i se všemi kolegyněmi i vlastně s paní ředitelkou, měli opravdu jako skvělý vztahy, rádi na ni vzpomínají. A dneska, jak jsem říkala, že byla třída s holčičkou u nás, tak zrovna paní ředitelka tam byla taky a přišla mi to říct, že tam je a že jí musela jako obejmout, že jí chybí, že tam mohla být jo, že opravdu to bylo takový jako klidný, hezký, prostě no.

Třeba nastal tam někdy mimořádná komunikace nebo nějaký problém, který jste museli komunikovat?

Budu trosku vzpomínat, jestli, ale samozřejmě možná, že taky ne. Přemejšším, jestli něco jako někdy ze začátku, třeba jestli ale ne. Ona teda je, jak jsem říkala, energická a panovačná, takže všechny řídila, ona byla takovej vůdce.

A vlastně, kdybyste třeba měla porovnat komunikaci s tradiční rodinou v uvozovkách a takhle vlastně s tou rodinou, kde jsou rodiče stejného pohlaví, našla byste třeba nějaké odlišnosti? Bud' jak třeba v ve způsobu vyjadřování nebo v názorech, nebo v přístupu k vám a takhle obecně k té školce.

No nevím, asi když se tak zamýšlím, já musím totiž si vzpomenout na nějakou tradiční rodinu. Těch je teď taky hodně málo, aspoň teda u nás jakoby jo fakt přemýšlím. Ta komunikace je asi úplně stejná.

Jestli vás ještě můžu poprosit, jestli byste mi řekla něco o vlastně o té mateřské škole, kde pracujete? Třeba jestli má zaměření, nebo jaký má vlastně ten školní vzdělávací plán nebo konkrétní vize?

My jsme taková malá školka, tři třídy. Učitelek je pět plus paní ředitelka a máme zase paní asistentku, protože máme dost dětí s autismem, máme čtyři. Kurikulum se jmenuje „Dobrý začátek“, spolupracujeme se Sokolem. Jsme v malé obci u Varů.

Máte pocit, že ta vlastně vaše mateřská škola je teda otevřená těm LGBT rodinám?

Heleďte musím upřímně říct, jako tady nad tím nikdo nepřemýšlí. Jako jenom je mi to jako líto, že to je vaše práce, že to musíte mít teda, ale ani si neumím představit, že se tady na to někdo ptá jo, nebo si takhle neumím si představit, že by někdo nebyl otevřený, no co by jako ve školce měl jinak udělat, jo rozumíte, že tomu nerozumím. Jestliže o dítě postaráno a jestli prostě máte rodinný zázemí, tak je ale opravdu jedno, kdo je vychovává.

Takže vaše osobní postoje jsou takový, že vlastně nemáte s tím problém?

Vůbec ne, vůbec ne. Nevím, jestli i vy už jste byla zasvěcená, znám tolik rodin, který jsou jako ty standardní, ale tak nefunkční a na tom dítěti je to znát, že mi nepřijde vůbec jako vhodný tohleto řešit jo, že je to zvláštní. No bohužel ještě v naší společnosti jo myslím.

A jak třeba nám řešíte témata, která jsou takhle odlišná? Vy jste trošku nakousla ten Den matek a vzpomněla byste si někdy, že byste to takhle jako vlastně musela modifikovat tu práci pro to dítě?

No, tohle bylo asi to jediné ten Den matek. A jak říkám, vůbec s tím neměla problém. Ač ona ví, že jo, samozřejmě od malinka věděla, že jako maminku má, že bydlí někde v Praze, což je teda pravda, ale jako neviděla se s ní. To mluvila, prostě že má mamku, ale má dva tatínky a s těma bydlí. Takže tam ani nebylo potřeba to nějak řešit.

Nevzpomínáte si, jestli třeba říkala, komu pak to přáníčko dávala? Jestli to třeba odnášela babičce, nebo jestli to dávala tatškovi?

Spíš to bylo tak, že to přinesla domů prostě a měli to na lednici.

Kdybyste měla objektivně zhodnotit vlastně jak kompetentní si připadáte v tom pracovat s rodiči a i s rodiči, kteří jsou trošku odlišní. Jestli byste dokázala říct, jestli máte nějaký třeba silnější nebo slabší stránky?

Všeobecně rodiče, tak to je hodně velkej kámen úrazu. Myslím si, že mnoha z nás, protože chtěli byste říct víc, ale rodiče v dnešní době vás tak neberou, takže váš názor tolik neberou. A vlastně já mám pocit, že my se pořád jenom usmíváme, pomalu se omlouváme za to, že jim něco sdělujeme, nebo že je o něco žádáme, takže spíš je to takhle. Už jen to,

protože ta školka je základ, že jo, to první je stavební kámen. Bez toho by prostě ty děti na tý základce prostě nestavěly, ale ty rodiče to tak nevidí. No a jako neslyší a když a vy musíte s těmi dětmi být, vy musíte těmi rodiči mluvit, tak v rámci toho duševního klidu prostě hodně věcí asi spolknete, prostě neřeknete, protože to nejde.

Máte třeba pocit občas, že je to trošku nějaký přetvářce?

Ano, protože to jinak nejde.

Dobře, a ještě jestli bych se mohla zeptat, jestli máte vlastně střední pedagogickou nebo vysokou?

Mám střední pedagogickou a vlastně bohužel teda poslední rok nedokončenou vysokou.

Rozhovor s Marií

Na začátek bych se chtěla zeptat, jestli to dítě ještě máte ve školce, kde pracujete?

Ne, nemám, a je to holčička.

A smím se zeptat, kolik je jí let?

Tři roky.

Super, tak to asi teďka začínala v září, že?

No průběhu září přijeli, oni se nastěhovali vlastně zpátky do Prahy, vlastně v průběhu září. Někdy kolem dvacátýho září nastoupila.

Já se vás zeptám, jak vlastně vnímáte, že dítě prožívá vztahy se svými vrstevníky? Jak se socializuje?

No ona Johanka jako sama o sobě je taková dost introvertní, takže ona jakoby úplně nevyhledává společnost, protože ona prostě to jako úplně nepotřebuje.

Dobře, takže vlastně si spíš vyhraje sama.

Vyhraje si sama, ale už poslední dobou tak jak se blíží tomu jaru a k tomu konci školního roku, tak všechny děti začínají divočit. Takže už i Johanka jako zase dokáže přifařit k těm zločincům a vyvádět tak ty psí kusy.

Dobře. A jaký má vztah k třeba k vám nebo k ostatním paním učitelkám/vlastně asistenci pedagoga, jestli máte?

Asistentku, a protože já jsem vlastně teďka na třídě sama, protože jen od září tam mám teďka pátou učitelku jo, dřív mi paní ředitelka pomáhala, protože jsem jela měsíc v kuse jenom ranní, a to už se fakt prostě nedalo, takže mi tam potom začala pomáhat paní ředitelka, a ta to vydržela měsíc, ale prostě zanedbávala zase si tu ředitelskou práci, že to nešlo, tak nastoupila jedna důchodkyně, s tou to bylo úplně šílené, a to ona totiž byla taková hrozně rázná na Johanku, ona potřebuje hodně měkkej přístup jako fakt jako potřebuje si hodně povídat. Všechno řekneme tátovi Leošovi, zavoláme mu prostě a pak to musím říct tomu Leošovi, aby jí to prostě potvrdil, že jsme se fakt jako by o tom skutečně společně bavili. Jestli tady je hodně jakoby velká spolupráce s tím tátou, teda hlavně s tím tátou Leošem no.

Dobře, dobře, takže vlastně k vám má hodně blízký vztah.

Ke mně určitě jo, ono i to seznámení se mnou bylo vlastně jakoby ve chvíli, kdy my jsme měli zahradní slavnost ve školce, takže to bylo takový odlehčenější, než když přišla přímo do třídy, tak a teď tady prostě se mnou budeš. Prostě to bylo odlehčený tím, že tam bylo divadélko. Že tam měla i svoji sestřičku, kterou jsem znala, má sestru pětiletou, ta je v přípravce, takže to bylo takový odlehčený.

A jak ji vlastně vnímáte v té přímé komunikaci s rodiči? Třeba když jí vyzvedávají, jestli jste třeba někdy zaslechla, jak se spolu baví, třeba když odchází tak v šatně, když se strojí nebo jak spolu vychází?

No já je nestíhám, protože my máme třídu do čtyř, a potom my odvádíme do konečné třídy. Tak oni většinou jakoby pro ně chodí kolem čtvrt na pět, a to já už je tam nejsem a ráno to je takový, jako že se to musí u Johanky rychle jo, prostě tak na, šup a běž. Já si nemyslím, že jakoby je stýskací, ona prostě jakoby ze zvyku asi.

Ale takže ty vztahy jsou tam velmi úzký?

Vlastně jsou a furt o svojí sestřičce krásně mluví, a moje Áňa jo a ta moje Áňa, asi tak jako mají hezký vztah, jako neslyšela jsem od toho táty Mirka, toho Davida já skoro nevidám, jsem ho viděla vlastně jednou na té zahradní slavnosti, a pak už jsem o něm jen slyšela, taková „paní Columbová“.

A třeba v té nepřímé komunikaci, třeba během ranního kruhu. Jestli třeba říká, že byli na výletě tady a tady, tak jestli o nich mluví?

Je táta Mirek, vlastně táta Mirek je přímo její otec, však oni vlastně byli v Americe jak s Áňou, tak vlastně s tou Johankou. Takže vlastně Áňa je táty Davida. Oni byli z náhradního mateřství a Johanka je táty Mirka. A mají to i tak v rodném listě, a dokonce i v rodném listě, jak se tam píše otec a matka, tak je tady napsaný jako otec a otec.

Takže vlastně mluví třeba o nich ráda a třeba se zmiňuje, co dělají ve volném čase a podobně?

Ona se úplně jakoby nezmiňuje, co dělají ve volném čase, nebo co bylo, ona řekne, co bude „a my jedeme na plavání“, ale pak už se k tomu nevrací. „Jo, my pojedeme jako s Áňou na večeri. Áňa se vrátí z lyžáku, my pojedeme na večeri“, ona mluví jenom o tom, co bude, ale už jakoby zpětně ne. V tom ranním kruhu, nevím, jestli je jako unavená, nebo jestli prostě

nechce, ona holt prostě nekomunikuje, zamračí se, a dokonce se dokáže jako rozbřechet, úplně vydupe tu slzu prostě ze sebe. Je docela taková specifická Johanka v tomhlenctom

A jak byste zhodnotila její kognitivní a motorickou úroveň?

Já si myslím, že je to na úrovni jejího věku. Tam on i vlastně ten táta Leoš učí češtinu na střední škole. Takže i nabízel nějaký, že spolupracuje s nějakou skupinou, která má nějaký hezký didaktický pomůcky, nějaké lesní školka, já už si nepřesně nepamatuju, jak se to jmenuje, ale my toho máme tolik, že už to ani nevyužijeme. Takže jakoby i okolo hodně jakoby v těch Teplicích, kde oni bydleli tak hodně jako by je hezky je připravili jako tu hrubou motoriku tak krásně připravili, že ona vlastně i jako když už teda jako začne něco dělat konečně, tak to má pěkný.

Takže máte pocit, že se jim hodně, že se jim oběma holkám hodně věnují?

Hodně se jim věnují. Řekla bych, že víc než normálně heterogenní páry.

A než nastoupila do té školky, měli třeba rodiče nějaká očekávání, nebo třeba jste se nějak jako sešli před tím nástupem?

Úplně tu specifičnost rodiny oni nijak neřešili. My jsme se vlastně setkali při těch zahradních slavnostech odpoledne, že jo, ukázala jsem jim třídu. Domluvili jsme se na značce, jakou si vybere. Řekla jsem, jak to u nás jako chodí přesně, jako by nahradilo to tu třídní schůzku, že jo, o kterou vlastně oni přišli, a vlastně jsme si jako by bavili dál, co a jak prej kdykoliv cokoli budete potřebovat, obraťte se na nás a my s tím pomůžeme. Jsou strašně solidní, skvělý jednání mají ty lidi.

Takže úplně nějak jako nepřicházeli třeba s nějakýma konkrétníma tématama nebo něco?

Ne vůbec, já, když je vidím vedle sebe, tak bych neřekla, že jsou manželé, dobře registrovaní partneři. Jo, oni jsou úplně jako fakt v pohodě.

Rozumím, a dochází třeba k nějakým situacím, který ohledně Johanky musíte s rodiči komunikovat?

Občas se jako zavolám tátovi Mirkovi, jestli ji mám budit nebo ne, protože občas usne později a občas někdy táta pospíchá třeba na plavání a potom, když to nestíhají že jo, tak je to problém. Tak ona třeba tvrdě usne a nejde probudit. Zavolám, říkám: „ty jo, Mirku, ji prostě nejde vzbudit, bude zase protivná, nebude s vámi spolupracovat,“ takže se tak jako domlouváme. Ono my máme takovej trošičku užší vztah než s ostatníma rodičema, už jenom kvůli tomuhle tomu

a on mi vlastně vždycky, když si voláme, nebo když něco potřebuje, tak mi i o víkendu napíše, co a jak, že Johanka tohlencto tamto, ale jako taky maj takový ty typický vrtochy těch rodičů. Já mu volám a píšu, že Johance je špatně, že je prostě taková bledá, že mi přijde, že hodně kašlala, tak si ji vyzvedne po nebo před obědem. Dokonce a pak jeli tramvají domů, naštěstí tam byla jako naše paní ředitelka, která zrovna potřebovala stejným směrem, a tak jsem jí to jako říkala, že jsem ji poslala domů a druhý den volá, že nezakašlala. Asi to nechce slyšet, nebo to, že jako mají taky tyhle ty vrtochy a já už to neřeším, říkám, jo prostě Johanka, ta má svůj svět. Je to úplně jedno a ten táta to potom na ní pozná, že je nemocná, jako dá se s nima domluvit úplně na všechno, tak jako kdykoliv cokoliv není problém. Takže, i když nastala tahle vlastně trošku v uvozovkách krizová situace, tak se to dalo v pohodě s nima komunikovat. Co tak zase ten táta David, co jsem tak pochopila, on hodně cestuje do Ameriky, do New Yorku.

No a v té pravidelné komunikaci to mezi vámi asi taky probíhá v pořádku.

Úplně v pořádku, úplně nejvíc, tak občas jako řekne něco třeba na tu paní učitelku Marušku, která tam přišla, ta důchodkyně jedna taková úplně rázná, tak říkal, jestli se jako by něco změnilo. Johanka se trošičku změnila v chování, tak se ptal, co je jinak. Tak jsem vysvětlovala, že třeba asi ta paní učitelka, že má jinej přístup než já, protože fakt to je prostě třeba důchodkyně před sedmdesátkou, byla urputná a ono to celá moje třída to prostě nezvládala. Tady se to muselo i potom i jako docela předčasně ukončit ta spolupráce.

A vlastně, kdybyste třeba měla porovnat ty komunikace s těmi rodiči z té v uvozovkách tradiční rodiny versus vlastně takhle z té rodiny, kde jsou rodiče vlastně stejného pohlaví. Našla byste nějaké odlišnosti?

Více se zajímaj podle mě. Já jsem se v té naší školce prošla dvěma třídami, a v obou jsem jako vyzozorovala systém „jako odložit a co nejdýl tam být, ať mám chvilku klid a pokoj, a pak prostě si je třeba na čtvrtou nebo pátou vyzvednu“, jo prostě u nich to tak není. On i tu Johanku nepřivede třeba na sedmou ony přivede za deset půl devátý jo, vyzvedne si teda až třeba až ve čtvrt na pět, ale to protože má prostě tu dlouhou školu. Jo a má ty pedagogický povinnosti, jako tam je to snad jakoby úplně jasný, ale když může, tak si ji vyzvedne prostě po obědě nebo mi i napsal, že dlouho nebyli u babičky, tak zejtra nepřijde a jedeme k babičce, tak ji prostě omluvte, a to máme aplikaci na omlouvání, takže ji omluví a kdykoliv napíše, že je něco potřeba, tak to okamžitě udělá prostě bez prodlení.

A jestli byste mi prosím popsat trošku vaši mateřskou školu třeba něco o ŠVP nebo její zaměření?

Takže naše školka má šest tříd, heterogenní třídy všechny. No dlouho jsem měla devacetnáct dětí a teď jich mám dvacet dva, protože jsme v únoru přibrali další děti. Máme hodně OMJ děti, teď se na tom zakládá. Paní ředitelka je úplně blázen hlavně do angličtiny. Vyučujeme, vlastně spolupracujeme se Sokolem a děláme program „Se Sokolem do života“, aspoň jednou týdně máme seznamování s angličtinou, teďkon se, jak ono se to jmenuje, je tam Steve a Maggie, myslím, že „wow angličtina“, jako mně se to úplně nelíbí, je to hodně zastaralý a asi by to chtělo nějakou obměnu, protože to, co se tam učí, je divný. Pak máme vlastně program „Hra na školu“, máme vlastní keramickou pec, takže děláme keramiku. U nás je to taky velice individuální, paní ředitelka nám jako učitelkám nechává dost volnou ruku a jsou pravidla, který musíme dodržovat a který prostě musí být. Jednou za měsíc máme environmentální výuku. A třídy máme rozdělený na pastelky, zelená pastelka jede hodně environmentálně, má tam strašilky. Vlastně ani jakoby co se týče toho TVP, tak ho nemusíme striktně dodržovat, prostě nějaký její nastavení. Tak teď je březen, je měsíc knihy, tak si zvolíte knihu, ale nemusíte jo. Prostě jako nechává v tomhle volnou ruku. Někaký TVP vypracujeme, napíšeme si prostě ten roční plán, co každé ten měsíc, jsou vánoční svátky velikonoční svátky, protože tam to už jakoby dodržujeme a jezdíme i vlastně na školu v přírodě. Teď máme kroužek tanečky, hudební a angličtinu navíc.

A jste vlastně veřejná nebo soukromá MŠ?

Veřejná mateřská škola v Praze.

A máte pocit, že vlastně vaše školka je otevřená těmhle rodinám?

Velice, vlastně máme velice moderní paní ředitelku.

Ona je fakt jako za prvý, když může, tak je schopná prostě těm rodičům velice dobře poradit. Je velice schopná vyřídit úplně všechno, zastane se nás jakoby učitelek, i když třeba nejste v právu, tak se nás zastane. Pak si to s náma vyřídí jo, takže ona je velice otevřená všemu, ona teďkon přijala i dokonce nějaký Indy, máme tam Vietnamce, Rumuna, Běloruse, Španěla, prostě fakt my to máme širokou škálu, těch dětí v celý školce, no máme i spoustu teda integrovaných dětí.

A vlastně jaký jsou vaše osobní postoje, jak k těmhle rodinám a celkově k téhle komunitě?

Já si nemyslím, že je na tom něco špatného. Pokud se mají rádi dva chlapi nebo dvě ženský, ježišmarja, tak ať se mají rádi, to nikomu přece neublíží, jestli spolu chtějí mít děti, tak ať je spolu maj, já jsem tomu taková jako otevřená, já jsem taková, jakože to беру, tak jakože já jsem

se na to těšila, že mi tam přijdou, říkám: „Jé to bude super, prostě jakože něco jinýho třeba úplně.“. Prostě jako to já ani nevím, jestli třeba rodiče ostatní to jako vědí jo, že Johanka má tátu a tátu, protože vlastně chodí jenom ten jeden.

A ještě mám dvě otázky a ta první je, jak třeba vlastně řešíte ty témata, která jsou trošku odlišná pro tyhle děti, třeba Den matek nebo něco takového?

No to jsem taky teďkon přemýšlela, ale uděláme i Den otců.

Jo, takže to uděláte prostě vyváženě?

Uděláme to tak nějak vyváženě. My vlastně ani jako by besídku letos neměli, teď se zaučoval jako nový pedagog. A říkám si, jak k tomu přijdou ti tatínkové, taky mají jakoby podíl na tom dítěti, ne všechno musí sklidit ty matky, takže i besídku budeme dělat „Ať žijí duchové“, takže to je takový neutrální, to ani nebude jako nikomu vadit, že teda jako to není na Den matek. Na Den matek uděláme prostě přáníčka, no tak Johanka ho holt prostě udělá babičce, už vím, že mají babičku, to jsem taky nevěděla. Já jsem si myslela, že nemá nikoho, a je to vyřešený. Ono se právě s nima dá i hrozně hezky o všem jakoby otevřeně mluvit. Můžu přijít a říct: „Mirku, myslíte, že by vám vadilo, kdyby u Johanka ke dni matek udělala přáníčko babičce, že bychom napsali básničku?“. Byť teda budeme ještě vyrábět, prostě budeme nejspíš péct, to je ke Dni otců, tak prostě upečeme ke dni otců jo, takže jakože budeme ještě chystáme něco k tomu Dni otců, jestli jako by jim to nevadilo. Jako i já vlastně za ním i můžu přijít a říct: „já nevím, jak to mám uchopit, poradte mi.“.

Kdybyste měla jako objektivně zhodnotit samu sebe, jak si přijdete kompetentní v tý práci s těmi rodiči, nebo třeba s těmi rodiči, kteří jsou trošku odlišný? Jestli máte třeba někde silnější nebo slabší stránky?

To asi každej má nějaký silnější a slabší stránky, jako co se týče vůbec rodičů, protože jsou rodiče, kteří jsou jakoby otevřený, příjemný a pak jsou rodiče, dokážeme v těch lidech docela hezký číst. Takže ono to je takový i jako potom ve finále řeknu: „hele, jsem dlouho neviděla rodiče Martina, tam něco bude,“ říkám: „hele nějak to musíme zjistit, protože obávám se sociálky, tak ať ty babičce, kdyžtak pomůžeme,“ tak jsem šla za babičkou, říkám: „Jé to si říkám a kdy uvidíme maminku,“ a ony se sami rozpovídají. Myslím si, že moje slabá stránka je, že jsem si vypěstovala nějakou averzi na nějakýho rodiče, což u mě úplně není normální, protože si hrozně ráda povídám.

A ještě vlastně úplně poslední. Na tu jsem zapomněla – jestli se můžu zeptat na vaše pedagogické vzdělání?

No jsem teď dostudovala vlastně dvouletou návstavbu na škole Mills předškolní a mimoškolní pedagogiku jako vzdělávání.